DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 25 maja 1953 r. | Nr 6 | Poz. 67—83

T R E Ś Ć :

67.

ZARZĄDZENIE Nr 67
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 marca 1953 r.

w sprawie przyjmowania korespondencji w jednostkach, do których wstęp jest za przepustkami.

(L. dz. WAG.1-1346/53)

W celu zlikwidowania opóźnień w doręczaniu przez gońców korespondencji, w związku z wyczekiwaniem przez nich na przepustki wstępu do gmachów, zarządza się co następuje:

§ 1. W Ministerstwie oraz w podległych jednostkach, do których wstęp jest za przepustkami, przyjmowanie korespondencji powinien wykonywać pracownik w specjalnie przeznaczonym na ten cel pomieszczeniu, do którego wstęp odbywać się będzie bez przepustek.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 15 kwietnia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

68.

ZARZĄDZENIE Nr 71
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 2 kwietnia 1953 r.

w sprawie sprawozdawczości operatywnej.

(L. dz DI/4/2100/53)

W celu szybkiej oceny stanu realizacji planu i działalności gospodarczej przedsiębiorstw budowlano-montażowych, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się instrukcję o sprawozdawczości operatywnej zatwierdzoną przez G.U.S. dnia 12 marca 1953 r. za Nr 2509, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 12 kwietnia 1953 r.

§ 3. Jednocześnie tracą moc obowiązującą następujące okólniki Ministra Budownictwa Miast i Osiedli w sprawie sprawozdawczości operatywnej:

Nr 4 z 24 lutego 1951 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 2, poz. 15).

Nr 7 z 16 stycznia 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 1, poz. 15).

Nr 21 z 25 marca 1952 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 6, poz. 65).

Nr 2 z 12 lutego 1953 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 2, poz. 27).

Minister: R. Piotrowski

Załącznik do zarządzenia Nr 71 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie sprawozdawczości operatywnej.

§ 1. Do sporządzania sprawozdań obowiązane są:

a) jako wewnętrzne jednostki sprawozdawcze — budowy i zarządy budowlane,
b) jako podstawowe jednostki sprawozdawcze — wszystkie przedsiębiorstwa (zjednoczenia) budowlano-montażowe zajmujące się produkcją podstawą oraz
c) jako jednostki nadrzędne — sprawozdawcze — centralne zarządy.

§ 2. Sprawozdania operatywne sporządza się w okresach miesięcznych i powinny być składane w następujących terminach za ubiegły miesiąc:

a) kierownictwa budów do zarządów budowlanych 4-go
b) zarządy budowlane do zjednoczenia 6-go
c) zjednoczenia do centralnego zarządu 7-go
d) centralny zarząd do Dep. Planowania 8-go
e) Dep. Planowania przedkłada na Kolegium Ministerstwa zbiorcze zestawienie z analizą i wnioskami 11-go.

§ 3. 1. Sprawozdania należy przesyłać w następujący sposób:

a) kierownictwa budów przesyłają dane do zarządu budowlanego przez gońca.
b) zarządy budowlane przesyłają dane do zjednoczenia przez gońca lub telefonicznie,
c) zjednoczenia przesyłają dane do centralnego zarządu (z wyjątkiem CZBM-Warszawa) zasadniczo telegraficznie,

d) Centralne Zarządy przesyłają dane bezpośrednio do Departamentu Planowania.

2. Dla danych, przesyłanych z budów zastrzeżonych jako tajne, należy stosować przepisy obowiązujące co do tajności. W zbiorczych sprawozdaniach, nie operujących poszczególnymi budowami, zastrzeżenie co do tajności nie obowiązuje.
3. Kierownicy jednostek, składających sprawozdania, odpowiedzialni są za właściwe ich sporządzanie i prawdziwość danych, które powinny odzwierciedlać stan rzeczywisty i nie wykazywać istotnych odchyleń od późniejszych materiałów statystycznych.

§ 4. Sprawozdanie operatywne powinno obejmować dane wg następujących punktów:

A — Wartość produkcji budowlano-montażowej wykonanej siłami własnymi ustalonej w zasadzie wg rachunków przejściowych i ostatecznych z doliczeniem wartości wbudowanych materiałów zleceniodawcy. W wyjątkowych przypadkach można ustalić wartość produkcji na podstawie stwierdzeń protokólarnych.

A_1 — Procent wykonania miesięcznego planu produkcji. Wskaźnik ten należy podawać tylko z budowy i zarządu budowlanego do zjednoczenia.

B — Wartość produkcji dla budownictwa, którego inwestorem centralnym jest Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR". Wskaźnik B dotyczy produkcji wykonanej przez generalnego wykonawcę.

C — Liczba metrów sześciennych obiektów oddanych do użytku. Za datę oddawanie do użytku uważa się datę faktycznego przekazania obiektu użytkownikowi na podstawie protokółu zdawczo-odbiorczego sporządzonego w trybie Uchwały Nr 522 Prezydium Rządu z dnia 1 lipca 1952 r. (Monitor Polski Nr A-64, poz. 989).

D — Liczba oddanych do użytku izb budownictwa mieszkaniowego, dla którego inwestorem centralnym jest Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR". Kubatura tych izb stanowi część składową liczby C. Poczynając od sprawozdania za miesiąc lipiec 1953 r. zamiast izb należy wykazywać metry kwadratowe powierzchni użytkowej.

D_1 — Liczba oddanych do użytku izb budownictwa mieszkaniowego dla którego inwestorem centralnym jest Centralny Zarząd Budowy Miast i Oisedli „ZOR" — przechodząca z poślizgu 1952 r. Wskaźnik D_1 stanowi część składową wskaźnika D. Poczynając od sprawozdania za lipiec 1953 roku wskaźnika D_1 nie należy wykazywać.

E — Ewidencyjny stan wszystkich pracowników fizycznych zatrudnionych w przedsiębiorstwie. Należy zamieszczać ilość wszystkich pracowników fizycznych grupy wytwórczej znajdujących się w ewidencji przedsiębiorstwa w m-cu sprawozdawczym wg kryteriów § 122 i § 123 Instrukcji G.U.S. Nr 39, a zatrudnionych w produkcji podstawowej, pomocniczej niewydzielonej i usługach (sprzętowych, transportowych i zaopatrzeniowych) oraz pracowników fizycznych grupy niewytwórczej. Tym samym liczba ta obejmuje nie tylko pracowników fizycznych zatrudnionych bezpośrednio na budowach, ale również zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych przedsiębiorstwa.

F — Przeciętna liczba zatrudnionych wszystkich pracowników fizycznych grupy wytwórczej w produkcji podstawowej budowlano-montażowej z tym, że podstawą do obliczenia wskaźnika F jest rzeczywisty (obliczony wg list obecności), a nie ewidencyjny, stan robotników grupy wytwórczej (łącznie z junakami S.P.), uczniów, pracowników obsługi, straży (zatrudnionych na wszystkich szczeblach).

F_1 — Ewidencyjny stan wszystkich pracowników fizycznych grupy wytwórczej zatrudnionych w przedsiębiorstwie w produkcji podstawowej. Wskaźnik F_1 stanowi część składową wskaźnika E.

G — Ewidencyjny stan wszystkich robotników grupy wytwórczej zatrudnionych w przedsiębiorstwie w produkcji podstawowej. Wskaźnik G stanowi część składową wskaźnika F_1 i odpowiada liczbie wykazanej w rubryce 6 w wierszu A_1 formularza B-6.

H — Liczba przepracowanych robotnik-godzin wszystkich robotników zatrudnionych w produkcji podstawowej wg działu II formularza B-6. Liczba ta odpowiada robotniko-godzinom przepracowanych przez robotników grupy wytwórczej, którzy wykazani są w rubryce 6 w wierszu A_1 — formularza B-6.

§ 5. Przy zestawianiu danych sprawozdawczych na każdym szczeblu powinna być przeprowadzona analiza sprawozdań dostarczonych przez jednostki podległe i w terminie dwudniowym wyciągnięte wnioski oraz wskazane środki lub podjęte decyzje zmierzające do usunięcia zarysowujących się trudności i niedociągnięć.

§ 6. Przy analizie należy wyprowadzić dodatkowe wskaźniki i poddać ocenie wyniki produkcyjne na odcinku wykonania planu, a w szczególności wskaźnik wydajności na 1 rob. godz., stosunek ogólnej ilości zatrudnionych do ilości robotników produkcyjnych itp.

Otrzymane z terenu materiały sprawozdawcze będą przedmiotem obrad Kolegium Ministerstwa przy udziale dyrektorów centralnych zarządów.

69

ZARZĄDZENIE Nr 72
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 3 kwietnia 1953 r.

w sprawie przeprowadzenia akcji odzysku cegły rozbiórkowej przez jednostki organizacyjne budownictwa miejskiego.

(L. dz. CZZ 133/12124/53)

W związku z trudnościami w zaopatrzeniu w cegłę, zarządzam co następuje:

§ 1. Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Warszawa, Śląsk, Północ, Południe i Zachód zorganizują we własnym zakresie akcję odzysku cegły, celem zwiększenia zaopatrzenia zjednoczeń w cegłę rozbiórkową w I półroczu 1953 r. w ramach rocznego planu Pełnomocnika Akcji Robót Rozbiórkowych.

§ 2. Akcję przeprowadzą wyznaczone przez Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego Zjednoczenia w ramach produkcji pomocniczej.

§ 3. Centralne Zarządy w porozumieniu z Pełnomocnikiem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli do Spraw Zaopatrzenia w Cegłę oraz z Pełnomocnikiem Akcji Robót Rozbiórkowych delegują do akcji przyśpieszonej odzysku cegły rozbiórkowej następujące ilości robotników:

Centr. Zarz. B. M. Warszawa do — 400 robotników do Wrocławia,

Centr. Zarz. B. M. Śląsk do — 500 robontików do woj. Opolskiego,

Centr Zarz. B. M. Północ do 910 robotników do woj. Olsztyńskiego,

Centr. Zarz. B. M. Południe do — 400 robotników do Wrocławia,

Centr. Zarz. B. M. Zachód do — 400 robotników do Wrocławia.

§ 4. Centralne Zarządy i Zjednoczenia zabezpieczą dla potrzeb akcji:

a) kwatery,
b) odpowiednią ilość sił roboczych,
c) środki transportowe,
d) narzędzia pracy i odzież ochronną,
e) obsługę socjalno-bytową przez oddelegowanie z zainteresowanych Zjednoczeń na tereny rozbiórkowe przedstawicieli O.Z.R.

§ 5. 1. Centralne Zarządy nawiążą bezpośrednio kontakt z Pełnomocnikiem Akcji Robót Rozbiórkowych w celu uzyskania lokalizacji terenu, na którym przyśpieszona akcja rozbiórkowa ma być prowadzona przez wytypowane Zjednoczenia.

2. Centralne Zarządy zgłoszą Pełnomocnikowi Akcji Robót Rozbiórkowych zapotrzebowanie poszczególnych Zjednoczeń na ilości odzysku cegły rozbiórkowej objęte przyśpieszoną akcją.
3. Centralne Zarządy spowodują zawarcie umów przez Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego z Pełnomocnikiem Akcji Robót Rozbiórkowych na przewidywane ilości cegły z przyśpieszonego odzysku.

§ 6. Uzyskana przez Centralne Zarządy cegła rozbiórkowa służy na pokrycie potrzeb nadzorowanych Zjednoczeń i rozdziału jej dokonują Centralne Zarządy we własnym zakresie w okresach miesięcznych a rozdzielniki w odpisie przesyłać będą do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia.

Ilość cegły uzyskanej z rozbiórki zaliczona będzie na poczet przydziału rocznego.

§ 7. Centralne Zarządy sporządzać będą tygodniowe meldunki z wyników odzysku cegły rozbiórkowej i przesyłać je będą do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia oraz do Pełnomocnika Akcji Robót Rozbiórkowych.

§ 8. Kierowani do pracy rozbiórkowej pracownicy otrzymywać będą diety oraz zwrot kosztów przejazdów.

§ 9. Centralne Zarządy przedstawią do nagród osoby przyczyniające się do przekroczenia planów odzysku cegły.

§ 10. Za wykonanie postanowień zarządzenia czynię odpowiedzialnymi Dyrektorów Centralnych Zarządów.

§ 11. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lutego 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

70.

ZARZĄDZENIE Nr 73

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 kwietnia 1953 r.

w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia oraz kosztów przewozów materiałowych.

(L. dz. CZZ/21 12188/53)

W związku z wprowadzeniem z dniem 1 stycznia 1953 r. Branżowego Planu Kont oraz w wykonaniu Uchwały Nr 226 Prezydium Rządu z dnia 24 marca 1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw, umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i planowanie kosztów własnych (Mon. Polski Nr A-28, poz. 360) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się instrukcję w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia, stanowiącą załącznik Nr 1 do zarządzenia.

2. Instrukcja obowiązuje wszystkie jednostki, które posiadają własne komórki zaopatrzenia, nie wydzielone na wewnętrzny rozrachunek gospodarczy i nie prowadzące odrębnej księgowości.

§ 2. Wprowadza się instrukcję w sprawie ewidencjonowania i kontroli kosztów przewozów materiałowych, stanowiącą załącznik Nr 2 do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 73 Ministra Budownictwa.

INSTRUKCJA

w sprawie rejestracji i kontroli kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego.

(L. dz. CZZ/21 2064/53)

I. **Rejestracja kosztów zaopatrzenia materiałowego.**

§ 1. Koszty, związane z zaopatrzeniem materiałowym są ewidencjonowane w księgowości na koncie syntetycznym 160 „Koszty zaopatrzenia materiałowego" i na kontach analitycznych 160/1 — 160/5, które obejmują:

Konto 160/1 — „Koszty utrzymania komórek zaopatrzenia".

Subkonto 160/1/1 a) Płace komórek zaopatrzenia działów, sekcji, referatów.

b) Narzuty na wyżej wymienione płace,

c) Koszty delegacji pracowników zaopatrzenia.

Subkonto 160/1/2 — Postojowe (osiowe).

Konto 160/2 — „Koszty utrzymania magazynów"

a) Płace podstawowe i uzupełniające magazynierów, robotników zatrudnionych przy przyjmowaniu, składowaniu i wydawaniu materiałów, robotników zatrudnionych na placu magazynu, przy pracach porządkowych, ręcznym transporcie materiałów, dozorców oraz stałej służby przeciwpożarowej przy magazynach i straży przemysłowej,

b) Narzuty na w/w płace,

c) Amortyzację oraz koszty konserwacji i remontów bieżących budynków i urządzeń magazynowych i bocznic kolejowych,

d) Czynsze dzierżawne budynków magazynowych i bocznic kolejowych,

e) Ubezpieczenie magazynów i składów oraz zapasów materiałowych,

f) Koszty transportu wewnętrznego, samochodowego lub konnego w ramach jednego magazynu lub placu magazynowego,

g) Inne koszty, związane z utrzymaniem magazynów.

Konto 160/3 — „Ubytki i manka niezawinione".

Straty na materiałach z tytułu niezawinionych ubytków i mank, powstałe przy transporcie i przechowaniu materiałów. (Przeniesione z konta 081 — „Manka, ubytki i straty niezawinione").

Konto 160/4 — „Koszty wewnętrznych przewozów materiałowych".

Koszty transportu, płace oraz narzuty na nie, robotników zatrudnionych w związku z przewozami materiałów, stanowiące koszty zaopatrzenia materiałowego.

Subkonto 160/4/1 — Koszty wewnętrznych przewozów materiałów gospodarczo uzasadnionych.

Subkonto 160/4/2 — Koszty wtórnych przewozów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych — usprawiedliwionych.

Subkonto 160/4/3 — Koszty wtórnych przewozów materiałów gospodarczo nieuzasadnionych — nieusprawiedliwionych.

Kwalifikację wtórnych przewozów ustala „Instrukcja w sprawie ewidencjonowania i kontroli kosztów przewozów materiałowych" stanowiąca załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 73 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Konta 160/5 — „Narzuty jednostek zaopatrzenia".

Koszty utrzymania jednostek zaopatrzenia, utrzymujących się z narzutu.

§ 2. Koszty, związane z zakupem i dostarczeniem materiałów z magazynu dostawcy do pierwszego miejsca składowania w magazynie lub placu budowy przedsiębiorstw — są ewdencjonowane na koncie:

121/2 „Koszty zakupu",

które obejmuje koszty transportu obcego i własnego, koszty załadunku i wyładunku, ubezpieczenia, spedycji, konwoju, analizy i prób, dokonywanych przed przyjęciem materiału, koszty opakowań zwrotnych, koszty opakowań dla dostawcy nie przedstawiających wartości.

II. **Kontrola i analiza kosztów własnych zaopatrzenia materiałowego.**

§ 3. Komórki kosztów własnych prowadzić będą kontrolę i analizę kosztów własnych zaopatrzenia i kosztów zakupu materiałów, zaewidencjonowanych w księgowości, w podziale na w/w konta 160/1 — 160/5 i 121/2.

§ 4. Komórki księgowości, po zakończeniu każdego kwartału, najpóźniej do dnia 15-go miesiąca następnego po kwartale sprawozdawczym, przekażą do komórek kosztów własnych następujące dane:

a) Wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów zaewidencjonowanych na poszczególnych kontach: 160/1/1, 160/1/2, 160/2, 160/3, 160/4/1, 160/4/2, 160/4/3, 160/5 oraz 121/2.

b) Wartość wszystkich materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym.

c) Normatyw wartościowy zapasów materiałowych wg wniosków kredytowych, z uwzględnieniem ewent. zmiany normatywu, wynikającej z planów operatywnych oraz wartości przejściowych zapasów ponadnormatywnych gospodarczo uzasadnionych.

§ 5. Na podstawie danych, otrzymanych z komórek księgowości, komórki kosztów własnych przeprowadzą analizę kosztów zaopatrzenia materiałowego na formularzu, stanowiącym załącznik do instrukcji.

§ 6. Egzemplarz karty analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego, sporządzonej na szczeblu przedsiębiorstw, przesłany zostanie w terminie do dnia 25-go miesiąca następnego po kwartale sprawozdawczym do komórki kosztów własnych właściwego nadzorującego centralnego zarządu budownictwa miejskiego.

§ 7. Arkusz zbiorczy analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego, zestawiony przez komórki kosztów własnych centralnych zarządów budownictwa miejskiego na podstawie danych, otrzymanych z nadzorowanych przedsiębiorstw — otrzymują w terminie do dnia 5-go drugiego miesiąca po kwartale sprawozdawczym — 1 egzemplarz — Departament Finansowy Min. Budownictwa Miast i Osiedli oraz 1 egzemplarz — Centralny Zarząd Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego.

KARTA ANALIZY KOSZTÓW ZAOPATRZENIA MATERIAŁOWEGO

za kwartał 1953 r.

I	— Wartość materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym	tys. zł.
II	— Normatywy zapasu materiałów na koniec kwartału sprawozdawczego	„ „
III	— Razem I + II	tys. zł.
IV	— Przerób w kwartale sprawozdawczym	tys. zł.

	160/1/1	160/1/2	160/2	160/3	160/4/1	160/4/2	160/4/3	160/4 5a+5b+5c	160/5	Razem 1+2+3+4+6	121/2	Razem 8+9
	1	2	3	4	5a	5b	5c	6	7	8	9	10
A. Koszty planowane												
Struktura												
B. Koszty rzeczywiste												100%
Struktura												
C. Stosunek $\frac{B. 100}{A}$												100%
D. Stosunek $\frac{B. 100}{III}$												
E. Stosunek $\frac{B. 100}{IV}$												

Przykład:

I — 15.000 tys. zł.
II — 9.000 „ „
III — 24.000 „ „
IV — 37.500 „ „

A/10 — 3.000 tys. zł.
B/10 — 3.600 „ „
C/10 — $\frac{3600.100}{3000}$ — 120%
D/10 — $\frac{3600.100}{24000}$ — 15%
E/10 — $\frac{3600.100}{37500}$ — 9,87%

Objaśnienia do „Karty analizy kosztów zaopatrzenia materiałowego".

I — Wartość wszystkich materiałów zużytych w kwartale sprawozdawczym — rozchód na zużycie zaewidencjonowany na kontach 123, 125, 126, 127, 128/9.

II — Normatyw wartościowy zapasów wszystkich materiałów na koniec kwartału sprawozdawczego według wniosku kredytowego.

III — Nie wymaga wyjaśnień.

A — Koszty planowane na kwartał sprawozdawczy w Planie kosztów wzór BK-6, poz. Z i BK-2-ZC. Struktura. — Stosunek procentowy grup kosztów, przyjmując sumę rubryki 10 — za 100.

B — Koszty rzeczywiste zaewidencjonowane na kontach 160/1/1, 160/1/2, 160/2, 160/3, 160/4/1, 160/4/2, 160/4/3, 160/5 oraz na koncie 121/2. Struktura. — Stosunek procentowy grup kosztów, przyjmując sumą z rubryki 10-ej za 100.

C — Stosunek kosztów rzeczywiście poniesionych do planowanych w %.

D — Stosunek kosztów rzeczywiście poniesionych do wartości zużytych materiałów + normatyw wartościowy w %.

E — Stosunek kosztów rezeczywiście poniesionych do przerobu za kwartał sprawozdawczy.

Załącznik Nr 2 do Zarządzenia Nr 73 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie ewidencjonowania i kontroli kosztów przewozów materiałowych.

(L. dz. CZZ/21/6798/53)

Instrukcja reguluje zasady ewidencjonowania w księgowości przedsiębiorstw kosztów, związanych z przewozem materiałów, ustala pojęcia wewnętrznych przewozów gospodarczo uzasadnionych, przesunięć materiałowych gospodarczo nieuzasadnionych — usprawiedliwionych i nieusprawiedliwionych i określa formalności, wymagane przy ich dokonywaniu.

§ 1. Przewozy materiałów dzielą się na dwie zasadnicze grupy:

a) Przewozy, stanowiące koszty zakupu materiałów.
b) Przewozy, stanowiące koszty zaopatrzenia materiałowego.

§ 2. Do grupy przewozów, stanowiących koszty zakupu materiałów zalicza się koszty przewozów zakupionych materiałów z magazynów dostawców dworców kolejowych lub bocznic własnych do pierwszego miejsca składowania w magazynie centralnym, przyobiektowym, względnie na placu budowy.

§ 3. Koszty przewozów, wymienionych w § 2 taborem kolejowym, samochodowym lub konnym, oraz związane z nimi koszty załadunku i wyładunku, robocizny i narzutów, na nią, ewidencjonowane są w rozdziale XI na koncie 121/2 Branżowego Planu Kont.

§ 4. Materiały które mają zastosowanie w budownictwie miejskim mogą ulegać wewnętrznym przesunięciom z jednego miejsca składowania, względnie zużycia na inne miejsce. Materiały te dzielą się na dwie zasadnicze grupy:

1. Materiały o charakterze masowym — grupa A.
2. Materiały pozostałe — grupa B.

§ 5. 1. Do grupy A należą:

a) w przedsiębiorstwach ogólno-budowlanych materiały o charakterze masowym ,przede wszyskim kruszywo (piasek i żwir), cegła, dachówka, wapno, cement, pustaki ceramiczne, pustaki i belki stropowe prefabrykowane, schody, parapety prefabrykowane, rury i kręgi betonowe, kamień (obrobiony lub nieobrobiony, jeżeli w tym stanie ma być wbudowany), stal prętowa, stal kształtowa o dużych profilach (belki), rury kamionkowe;
b) w przedsiębiorstwach instalacyjnych do grupy A, poza materiałami masowymi zaliczyć należy: kotły centralnego ogrzewania, urządzenia i aparaty, kórych transport jest uciążliwy, a które przeznaczone są na z góry określone obiekty;
c) Centralne Zarządy w zależności od specyfiki działalności nadzorowanych przedsiębiorstw mogą rozszerzyć listę materiałów zaszeregowanych do grupy A, np. Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji określi jako materiały masowe trzcinę, słomę, wełnę

drzewną, azbest itp. masowo używane przez wytwórnie, podległe CZ Zakładów Prefabrykacji.

2. Grupa B.
Do grupy B zalicza się wszystkie materiały, elementy, fabrykaty, półfabrykaty, aparaty i urządzenia, których charakterystyka nie kwalifikuje do grupy A.

§ 6. 1- Wewnętrzne przesunięcia materiałów, t.zw. przewozy wtórne, dzielą się na:
a) gospodarczo uzasadnione,
b) gospodarczo nieuzasadnione — usprawiedliwione,
c) gospodarczo nieuzasadnione — nieusprawiedliwione.

2. Koszty przewozów, związanych z wewnętrznym przesunięciem materiałów, oraz koszty załadunku i wyładunku, robocizny i narzutów na nią, ewidencjonowane są w rozdziale XIII na koncie 160 4 B.P.K. „Koszty wewnętrznych przewozów materiałowych'. W zależności od rodzaju przewozu i rodzaju przewożonego materiału koszty te są ewidencjonowane na subkontach:
160/4 1 — Wewnętrzne przewozy materiałów gospodarczo uzasadnione.
160 4 2 — Wtórne przewozy materiałów gospodarczo nieuzasadnione — usprawiedliwione.
160 4 3 — Wtórne przewozy materiałów gospodarczo nieuzasadnione — nieusprawiedliwione.

§ 7. 1. Do grupy wewnętrznych przewozów materiałowych gospodarczo uzasadnionych materiałów masowych (Grupa A) zalicza się:
a) przesunięcia gotowych lub półgotowych wyrobów lub elementów budowlanych z w y t w ó r n i w ł a s n e j do miejsca zużycia lub wbudowania; w przypadku jeżeli koszty transportu nie są zaliczone jako koszty zakupu,
b) w przedsębiorstwach, prowadzących centralny magazyn (bazę zaopatrzenia) żelaza, cementu, centralną gięciarnię lub spawalnię żelaza, centralną wytwórnie zapraw itp. — przesuniecia materiałów, objętych centralizacją z magazynów centralnych na miejsce zużycia,
c) w przedsiębiorstwach, posiadających wydzielony Zarząd Zaopatrzenia (Bazę Zaopatrzenia Materiałowego, lub Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia), mających za zadanie centralne zaopatrzenie Zarządów Budowlanych lub Zjednoczeń — przesunięcia ze składowisk przy bocznicach Zarządu Zaopatrzenia (Baz Zaopatrzenia Materiałowego) do magazynów budów.

2. Wewnętrznymi przewozami gospodarczo uzasadnionymi pozostałych materiałów, (tj. należących do grupy B) są przesunięcia:
a) z centralnego magazynu przedsiębiorstwa (Bazy Zaopatrzenia) do magazynu Zarządu Budowlanego, do magazynu budowy, lub do magazynu Zakładu Produkcji Pomocniczej,
b) z głównego magazynu Zarządu Budowlanego do magazynu budowy, lub magazynu podległego Zakładu Produkcji Pomocniczej,
c) z magazynu Zakładu Produkcji Pomocniczej do magazynu budowy, lub miejsca dalszego przerobu, w zakresie wyrobów, będących przedmiotem produkcji zakładu,
d) przesunięcia drewna usługowego, narzędzi odzieży roboczej i ochronnej używanej, z jednego miejsca użytkowania na inne, lub do naprawy i konserwacji,
e) przesunięcia materiałów, fabrykatów, prefabrykatów, elementów lub wyrobów produkowanych przez Zarząd Budowlany — z Zarządu wytwarzającego do innego Zarządu Budowlanego.
f) w przedsiębiorstwach, posiadających wydzielony Zarząd Zaopatrzenia (Baza Zaopatrzenia Materiałowego) lub Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia, mające za zadanie centralne zaopatrzenie podległych danemu przedsiębiorstwu Zarządów lub Zjednoczeń przesunięcia do magazynów Zjednoczeń, Zarządów Budowlanych, magazynów Zakładów Produkcji Pomocniczej lub magazynów budów.

3. Jakkolwiek przesunięcie materiałów, wymienionych w pkt. 2a i 2b uważa się za przewóz wewnętrzny gospodarczo uzasadniony, jednakże, w granicach możliwości, należy przesunięć tego rodzaju unikać, w jak najszerszym zakresie, stosując zasadę kierowania materiałów bezpośrednio z miejsca odbioru do miejsca zużycia z pominięciem przejściowego magazynu.

§ 8. 1. Do grupy wtórnych przewozów materiałowych gospodarczo nieuzasadnionych lecz usprawiedliwionych — przerzuty usprawiedliwione — zalicza się przesunięcia materiałów z jednego magazynu do innego na podobnym poziomie ustawienia np. przesunięcia między magazynami budów, Zarządów Budowlanych, czy między poszczególnymi budowami (placami budów) w przypadku gdy przesunięcia takie powstają z przyczyn obiektywnych.

2. Za przesunięcia usprawidliwione należy uznać następujące przewozy wtórne gospodarczo nieuzasadnione:
a) Przesunięcie materiału, dokonane dla utrzymania ciągłości produkcji, jeżeli brak materiału na miejscu zużycia, (budowa, Zakład Produkcji Pomocniczej) powstał wskutek opóźnienia lub braku dostawy, przy założeniu, że zgłoszone zapotrzebowanie przez miejsce pracy nastąpiło w terminie, zaś zamówienie w przewidzianym trybie i terminie zostało przez komórkę zaopatrzenia złożone i tym samym, że winę za brak realizacji ponosi dostawca.
b) Przesunięcie materiału z innej budowy na budowę posiadającą priorytet rządowy jeżeli zapotrzebowanie tej ostatniej z innych źródeł (bieżące dostawy, zapasy interwencyjne) nie jest możliwe, zaś brak materiału może być przyczyną opóźnienia harmonogramu wykonawstwa lub zatrzymania budowy, której priorytet przyznano.
c) Przesunięcie materiałów z jednej budowy na inną budowę lub do magazynów jednostki zaopatrującej, jeżeli brak zapotrzebowania wyniknął ze zmiany dokumentacji technicznej.
d) Przesunięcia materiału z jednej budowy na inną, lub do magazynnu jednostki zaopatrującej, jeżeli brak zapotrzebowania na tej budowie wyniknął wskutek zatrzymania jej z winy inwestora (np. z powodu braku dokumentacji, braku kredytów).
e) Przesunięcie na inną budowę, lub do magazynu jednostki zaopatrującej, materiałów pozostałych na placach i magazynach budów po ich zakończeniu, jeżeli wielkość pozostałych resztówek nie świadczy o składaniu przez kierownictwo budowy zawyżonych zapotrzebowań, a przeciwnie są one wynikiem oszczędnego zużycia materiałów, lub nie przekraczają ilości, których pozostanie po likwidacji placu budowy uważać można za objaw normalny .
f) Przesunięcia materiałów o charakterze masowym (grupa A) z puli zapasów sezonowych (np. zapasy zimowe) nagromadzonych wobec braku lokalizacji w okresie ich tworzenia, w magazynach i na składowiskach interwencyjnych jednostek zaopatrujących (Zjednoczenie, Zarząd Budowlany, Baza Zaopatrzenia), z wymienionych miejsc na place i magazyny budów.
g) Przesunięcia materiałów w akcji upłynniania remanentów zbędnych i nadmiernych.

§ 9. 1. Do przesunięć gospodarczo nieuzasadnionych i nieusprawiedliwionych t.zw. przerzutów nieusprawiedliwionych zalicza się przesunięcia materiałów między miejscami składowania, podanymi niżej, jeżeli nie są spowodowane przyczynami obiektywnymi i nie są na tej podstawie zaliczone do przesunięć usprawiedliwionych.

2. Za przerzut nieusprawiedliwiony uważa się przesunięcie materałów masowych (grupa A).
a) z Centralnego magazynu przedsiębiorstwa lub z magazynu Zarządu Budowlanego do magazynu budowy lub magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej, względnie odwrotnie,
b) z magazynu budowy do magazynu innej budowy,
c) z centralnego magazynu przedsiębiorstwa do magazynu Zarządu Budowlanego lub odwrotnie,
d) z magazynu Zarządu Budowlanego do magazynu innego Zarządu Budowlanego,
e) z magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej do magazynu innego Zakładu Produkcji Pomocniczej,

f) z magazynu budowy do magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej,
g) z magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej do magazynu budowy, tylko w odniesieniu do materiałów, lecz nie do wyrobów będących przedmiotem produkcji zakładów.

3. Za przerzut nieusprawiedliwiony uważa się przesunięcie materiałów należących do grupy B (inne pozostałe) z jednego miejsca zużycia na inne miejsce zużycia, oraz z miejsca zużycia do magazynu Centralnego, interwencyjnego lub bazy zaopatrzenia (zwroty), są to przesunięcia:
a) z magazynu budowy do magazynu innej budowy, lub magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej lub odwrotnie.
b) z magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej do magazynu innego Zakładu Produkcji Pomocniczej,
c) z magazynu na budowy lub magazynu Zakładów Produkcji Pomocniczej do magazynu centralnego lub Bazy Zaopatrzenia (zwroty materiałów).
d) z magazynu Zarządu Budowlanego do centralnego magazynu przedsiębiorstwa lub magazynu innego Zarządu Budowlanego.

4. Bez względu na to, czy przesunięcia dotyczą materiałów, należących do grupy A czy do grupy B — za przerzut nieusprawiedliwiony uważa się przesunięcie materiału z jednego przedsiębiorstwa do innego przedsiębiorstwa, nawet jeżeli podlegają one jednemu centralnemu zarządowi, bez względu na to, czy przesunięcia dokonane w zakresie własnym, czy też na polecenie jednostki nadrzędnej, jeżeli nie są spowodowane przyczynami obiektywnymi wymienionymi w §8.

§ 10. 1. Przy dokonywaniu przewozów materiałowych, stanowiących koszt zaopatrzenia materiałowego, występować będą dowody Wz i Mm, wystawiane przez komórki zaopatrzenia.

2. W celu właściwego zaewidencjonowania kosztów, dokumenty wymienione w punkcie 1-ym niniejszego paragrafu, należy opatrzyć wyraźnymi stemplami:
a) przy przewozach gospodarczo uzasadnionych — znakiem „GU/1";
b) przy przewozach gospodarczo nieuzasadnionych, a usprawiedliwionych — znakiem „NU/2";
c) przy przewozach gospodarczo nieuzasadnionych i nieusprawiedliwionych — znakiem „PN/3".
Znaki umieszczać należy w prawym górnym rogu dowodu.

3. Dowody wymienione w punktach a i b ustępu 2 podpisuje kierownik komórki zaopatrzenia, dowody dla dokonania przesunięć nieusprawidliwionych wymienionych w pkt. c) ustępu 2 powinny być podpisane przez zastępcę dyrektora do spraw administracyjno zaopatrzeniowych przedsiębiorstwa lub kierownika Zarządu Budowlanego.

§ 11. Kierownicy komórek zaopatrzenia powinni w każdym miesiącu przeprowadzać wnikliwą analizę wyciągów z kont na których ewidencjonowane są koszty przewozów, obciążające koszty zaopatrzenia materiałowego i na podstawie wyciągniętych wniosków stosować środki zaradcze w celu ograniczenia przewozów wewnętrznych gospodarczo uzasadnionych, zmniejszenia do koniecznego minimum przesunięć gospodarczo nieuzasadnionych, lecz usprawiedliwionych i całkowitego zlikwidowania przesunięć gospodarczo nieuzasadnionych — nieusprawiedliwionych.

§ 12. Dyrektorzy przedsiębiorstw wyciągać będą w stosunku do winnych spowodowania nieusprawiedliwionych przesunięć materiałowych odpowiednie konsekwencje służbowe, aż do częściowej lub całkowitej odpowiedzialności cywilnej włącznie.

§ 13. Instrukcja nie obejmuje poziomego i pionowego transportu materiałów na placu budowy z magazynu przyobiektywnego lub miejsca składowania na placu budowy:
a) do miejsca wbudowania,
b) do mechanizmów budowlanych,
c) do maszyn budowlanych w celu przerobienia i przystosowania do wbudowania.

Koszty transportu wewnętrznego zmechanizowanego i ręcznego na placu budowy z magazynu przeobiektowego lub placu składowego do miejsca zużycia obciążają bezpośrednio koszty produkcji podstawowej i są ewidencjonowane zgodnie z zaleceniem komentarza do branżowego planu kont 1953 roku na kontach 151, 154 i 162.

71.

ZARZĄDZENIE Nr 71
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 kwietnia 1953 r.

w sprawie zwiększenia oszczędności w zużyciu paliw stałych

(L. dz. D.VIII 3/1696/53)

§ 1. Akcję zmierzającą do zwiększania oszczędności w zużyciu paliw stałych prowadzić będą Centralne Zarządy Budownictwa Miejskiego: Warszawa, Zachód, Południe, Północ, Śląsk, Sprzętu i Mechanizacji, Zakładów Prefabrykacji, Robót Instalacyjnych, Robót Inżynierskich, Centralny Zarząd Budownictwa Wojskowego oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych.

§ 2. Centralne Zarządy wymienione w § 1 przedkładać będą Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia BM:
1. programy oszczędnościowe w zakresie paliw stałych w nadzorowanych przedsiębiorstwach,
2. programy odbudowy zapasów paliw stałych na okresy jesienno-zimowe opracowane w oparciu o wytyczne Centr. Zarz. Zaop. BM — ustalone w porozumieniu z Centralą Zbytu Węgla,
3. program oszczędnościowy w zakresie paliw stałych na r. 1953 powinien być przedłożony Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia BM w terminie do dn. 15.IV53 r. a program odbudowy zapasów paliw stałych do dn. 1.V.53 r.

§ 3. Poza czynnościami wyszczególnionymi w § 2 Centralne Zarządy obowiązane są:
1. dokonywać rozdziału otrzymanych od Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego— kontyngentów miesięcznych pomiędzy nadzorowane przedsiębiorstwa, na podstawie zapotrzebowań zgłaszanych wg przeliczeń wynikających z obowiązujących norm zużycia paliw z uwzględnieniem posiadanych zapasów,
2. nadzorować prawidłowe i racjonalne zużycie paliw,
3. przeprowadzać analizy miesięcznych sprawozdań z wyników akcji oszczędnościowych zużycia paliw i przedkładać zbiorcze zestawienia wyników do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia Budownictwa Miejskiego w terminie do dnia 15-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

§ 4. Założenia do programów oszczędnościowych w zakresie zużycia paliw stałych ustalać będą:
1. Departament Głównego Mechanika i Energetyka — przez normowanie wskaźników zużycia paliw w pracy maszyn,
2. Departament Techniki — przez normowanie wskaźników zużycia paliw w procesach technologicznych wymagających sztucznego ogrzewania w produkcji budowlano-montażowej,
3. założenia do programów oszczędnościowych na rok 1953 zostaną opracowane przez w.w. Departamenty do dnia 10.IV.1953 r.

§ 5. Centralny Zarząd Zaopatrzenia B.M. — zobowiązany jest do:
1. rozdziału przyznanej miesięcznej puli paliw stałych,
2. nadzorowania przestrzegania stanu zapasów paliw stałych w Centralnych Zarządach.
3. opracowania analitycznych sprawozdań zbiorczych na podstawie otrzymywanych sprawozdań Centralnych Zarządów i przedkładania Pełnomocnikowi do Spraw Paliw — do dnia 25 każdego miesiąca za m-c ubiegły.

§ 6. C.Z. Zaopatrzenia BM upoważniony jest do występowania z wnioskami do Pełnomocnika do Spraw Paliw w zakresie dokonywania przerzutu paliw w przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

§ 7. Na podstawie nadsyłanych przez Centralne Zarządy w wykonaniu § 2 — programów oszczędnościowych oraz programów odbudowy zapasów — Centralny Zarząd Zaopatrzenia BM przedkładać będzie Pełnomocnikowi do Spraw Paliw:
1. zbiorcze programy oszczędnościowe w zakresie paliw stałych,
2. zbiorcze programy odbudowy zapasów paliw stałych,
3. Program oszczędnościowy w zakresie paliw stałych na r. 1953 powinien być przedłożony Pełnomocnikowi do Spraw Paliw w terminie do 25.IV.1953 r., a program odbudowy zapasów paliw stałych do dnia 10.V.1953 r.

§ 8. Centralne Zarządy wymienione w § 1 ,w porozumieniu z Centralnym Zarządem Zaopatrzenia B.M. — przedkładać będą Pełnomocnikowi do Spraw Paliw wnioski o przyznanie doraźnych nagród pracownikom przedsiębiorstw za uzyskane oszczędności w stosowaniu i zużywaniu paliw oraz przedstawianie ich do odznaczeń państwowych.

§ 9. Równocześnie wprowadza się instrukcję wykonawczą w przedmiocie zwiększenia oszczędności w zużyciu paliw stałych, stanowiącą załącznik do zarządzenia.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1953 r.

Minister: **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 74 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

INSTRUKCJA

w sprawie zwiększania oszczędności w zużyciu paliw stałych

1. Otrzymywane przez Centralne Zarządy terenowe miesięczne przydziały paliw stałych — powinny być rozprowadzane przez Centralne Zarządy nadzorowanym przedsiębiorstwom po przeanalizowaniu ich potrzeb na dany okres, z uwzględnieniem właściwych dla danego celu asortymentów.
Przedsiębiorstwa powinny czuwać nad racjonalnym zużyciem paliw — w celu niedopuszczania do gromadzenia się zapasów na terenie jednego zakładu.
2. Przyjmowanie i wydawanie paliw stałych odbywa się na podstawie dowodów, jak przy innych materiałach.
Zużycie paliwa nie może przekraczać wyznaczonych dziennych norm — przy jednoczesnym dążeniu do ich zmniejszenia.
W przypadku ustalenia zmniejszonych norm zużycia, należy skorygować odpowiednio zamówienia na paliwo.
3. W celu zapewnienia racjonalnej gospodarki paliwami stałymi należy przestrzegać stosowanie niżej podanych norm zużycia paliw — mając jednocześnie na uwadze możliwość ich zmniejszenia.
   a) przy wykonywaniu robót w warunkach zimowych: dla ogrzewania kruszywa i wody do betonu, 19 kg węgla na 1 m^3 betonu,
   b) dla ogrzewania piasku i wody do zaprawy, 3 kg węgla na 1 m^3 muru,
   c) dla ogrzewania 100 m.p. budowy piecykami żelaznymi, 10 kg węgla na 1 dobę,
   d) dla ogrzewania 100 m.p otwartych budynków koksiakami, 18 kg koksu na 1 dobę,
   e) dla podgrzewania kotłów asfaltowych, 66 kg węgla na tonę pojemności kotła,
   f) przy stosowaniu sztucznego mechanicznego osuszania budynku piecami „Deuba" na 1000 m^3 kubatury budynku:
      1. w warunkach letnich — 3.500 kg koksu
      2. „ zimowych — 4.000 „ „
4. Magazynowanie paliwa powinno się odbywać w sposób wykluczający rozkradanie.
5. Sprawozdania miesięczne z zużycia paliw należy sporządzać na formularzach wg wzoru ustalonego przez C.Z.W.
6. Interwencje o przyspieszenie wysyłki przydziałów paliw — przeprowadzać będą Zjednoczenia we własnym zakresie, a w przypadkach grożących przestojem przedsiębiorstwa zwracać się będą o interwencję do CZ terenowego i Centralnego Zarządu Zaopatrzenia B.M.
Doniesienia o brakach paliwa grożących przestojami — powinny być poprzedzone dokładnym zbadaniem istotnego stanu zapasu.
7. Otrzymywane przez przedsiębiorstwa transporty paliw, powinny być wolne od zanieczyszczeń i odpowiadać pod względem kaloryczności i granulacji warunkom wymienionym w zamówieniu.
Zauważone braki jakościowe winny być w ustalonym trybie reklamowane u dostawcy.
8. W okresie letnim zmniejszonego zużycia paliw przedsiębiorstwa powinny dążyć do stworzenia zapasów interwencyjnych na okres jesienno-zimowy — mając na uwadze zwiększenie się zużycia w tym czasie i trudności w dostawach, na skutek wzmożonych przewozów jesiennych.
Gromadzenie nieuzasadnionych przez przedsiębiorstwo rezerw ponadnormatywnych jest surowo wzbronione.
9. Powstałe nadmierne zapasy paliw powinny być zgłaszane do dyspozycji właściwego terenowego Centralnego Zarządu BM, który po porozumieniu się z Pełnomocnikiem Ministra do Spraw Paliw — zadecyduje o ich właściwym rozprowadzeniu.
Zgłoszonych do Centralnego Zarządu BM — nadmiarów paliw nie wolno zużywać bez zgody Centralnego Zarządu.
10. Magazynowanie paliw powinno być staranne i zabezpieczać opał przed zniszczeniem. Sposób magazynowania opału obejmuje szczegółowa instrukcja CZZBM — wydana w roku 1952.
11. Zaleca się ścisłą współpracę Centralnych Zarządów BM i Zjednoczeń z Komisjami Społecznymi zgodnie z przepisami Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 33 z dnia 19 lutego 1953 r.

72.

ZARZĄDZENIE Nr 75
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 8 kwietnia 1953 r.

w sprawie zwiększenia stanu zatrudnienia kobiet w jednostkach podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. D.XIII/W1/4903/53)

W wykonaniu Uchwały Nr 620 Prezydium Rządu z dnia 17 lipca 1952 r. w sprawie zwiększenia stanu zatrudnienia kobiet w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-73, poz. 1160) zarządza się co następuje.

§ 1. Ustala się minimalne zadania zwiększenia w roku 1953 stanu zatrudnienia kobiet w zakładach pracy nadzorowanych przez centralne zarządy oraz Zarząd Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych do wysokości wskazanej procentowo w załączniku Nr 1 do zarządzenia.

§ 2. Na podstawie zadań ustalonych dla centralnych zarządów dyrektorzy naczelni ustalą w terminie do dnia 1 maja 1953 r. dla poszczególnych przedsiębiorstw, a dyrektor Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych dla Wojewódzkich Zarządów Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych minimalny odsetek zatrudnienia kobiet w stosunku do całej załogi, który zakłady powinny osiągnąć w roku 1953.

§ 3. Zezwala się na bezpośrednie — bez skierowania oddziałów (referatów) zatrudnienia prezydiów rad narodowych przyjmowanie do pracy kobiet, które nie pracowały zawodowo, lub mają co najmniej półroczną przerwę w pracy zawodowej.

W związku z powyższym zakłady pracy umieszczą w odpowiednich do tego celu miejscach ogłoszenia w formie plakatów bądź tablic informujących o przyjmowaniu kobiet do pracy i warunkach umożliwiających kobietom dostęp do pracy w produkcji, zdobywania zawodu i podwyższania kwalifikacji.

§ 4. Dyrektorzy (kierownicy zakładów pracy) obowiązani są do zapewnienia kobietom, które po raz pierwszy podejmą pracę zawodową, szczególnej pomocy ze strony majstrów i brygadzistów w opanowaniu zawodu i systematycznego podwyższania kwalifikacji.

§ 5. Przy ustalaniu zadań na odcinku szkolenia zawodowego centralne zarządy i zakłady pracy uwzględnią w planach i wyszkolą odpowiednio większą ilość kobiet, przy czym udział kobiet w szkoleniu nie powinien być niższy od udziału kobiet w ogólnym stanie zatrudnienia.

§ 6. W celu zabezpieczenia wzrostu liczby dziewcząt przyjmowanych na naukę do zasadniczych szkół zawodowych oraz techników zobowiązuje się Centralny Zarząd Szkolenia Zawodowego do opracowania planu naboru uczniów na rok szkolny 1953/1954 tak, aby procent młodzieży żeńskiej w zasadniczych szkołach zawodowych wynosił średnio 20%, a technikach zawodowych 40%.

§ 7. Zakłady Pracy ograniczą przyjmowanie do pracy mężczyzn do zawodów i na stanowiska pracy, wyszczególnione w załączniku Nr 2 do zarządzenia do następujących osób:
mężczyzn w wieku ponad 45 lat,
inwalidów.

§ 8. Ograniczenie, o którym mowa § 7, nie dotyczy przyjmowania do pracy absolwentów szkół zawodowych, wyszkolonych w tych zawodach oraz mężczyzn o pełnej zdolności do pracy, posiadających co najmniej trzyletnią praktykę w zawodzie, jeżeli chodzi o stanowiska wymagające specjalnych kwalifikacji.

§ 9. Zakłady pracy ograniczą przyjmowanie na naukę zawodu mężczyzn w wieku do lat 45 o pełnej zdolności do pracy do zawodów i na stanowiska pracy wyszczególnione w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

§ 10. 1. Zobowiązuje się dyrektorów naczelnych centralnych zarządów, a w zarządzie Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych, dyrektorów Wojewódzkich Zarządów Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych do dokonania w nadzorowanych zakładach pracy przesunięć mężczyzn do innych rodzajów pracy z prac i stanowisk, które nadają się szczególnie do wykonywania przez kobiety, wymienionych w załączniku Nr 2 do zarządzenia.

2. Przesunięcia, o których mowa w ust. 1, zarządza kierownik zakładu pracy w porozumieniu z Radą Zakładową w miarę dopływu kobiet do zakładu, z uwzględnieniem niezbędnych potrzeb produkcyjnych.
3. W przypadku niemożności przesunięcia wewnątrz zakładu należy pracownika zwolnić z zachowaniem terminu wypowiedzenia umowy o pracę.
4. Pracownicy, z którymi rozwiązano umowę o pracę (ust. 3), zachowują ciągłość pracy i wynikające z niej uprawnienia pod warunkiem rozpoczęcia pracy w innym zakładzie w ciągu dwóch tygodni od daty zwolnienia. Podstawą do zachowania ciągłości pracy jest przedłożenie zaświadczenia z dotychczasowego miejsca pracy wg wzoru stanowiącego załącznik Nr 3 do zarządzenia.

§ 11. Przesunięcia, o których mowa w § 10, powinny być zakończone w okresie do dnia 30 sierpnia 1953 r.

§ 12. Uprawnionymi do sprawowania nadzoru nad zakładami pracy w zakresie przyjmowania do pracy kobiet dotychczas niepracujących oraz przesuwania mężczyzn z prac i stanowisk dostępnych dla kobiet są komórki zatrudnienia prezydiów rad narodowych w zakresie, określonym odrębnym zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

§ 13. Zobowiązuje się dyrektorów centralnych zarządów i Zarządu Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych do składania do Departamentu Zatrudnienia i Płac kwartalnych sprawozdań z postępu akcji związanej z wykonaniem postanowień cytowanej na wstępie Uchwały Nr 620 w terminie 15 dniowym po upływie kwartału.

§ 14. Nadzór nad wykonaniem postanowień zarządzenia powierza się Departamentowi Zatrudnienia i Płac.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 8 kwietnia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 75 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

% WSKAŹNIKI ZATRUDNIENIA KOBIET

Lp.	C. Zarząd	Zatrudnienie Ogółem	Zatrudnienie w tym kobiet robotnik.
1	Warszawa	15	11
2	Śląsk	18	16
3	Północ	12	8
4	Południe	13	7
5	Zachód	14	9
6	Rob. Instl.	11	6
7	Z. B. P. P.	12,5	9,5
8	Zakładów Prefabrykacji	28	23
9	Sprzętu i Mechanizacji C.W.S.	27	22
10	P.R.Z.	11	6
11	Robót Inżynieryjnych	9	4

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Nr 75 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

WYKAZ ZAWODÓW I STANOWISK PRACY

na które przyjmowanie mężczyzn należy ograniczyć do wypadków przewidzianych w § 7.

1. Obsługa wyciągów budowlanych (windy) szachtowych.
2. „ betoniarek do 400 litrów pojemności.
3. „ mieszarek „ „ „ „
4. „ mechanicznych pomp do wody.
5. Maszynowe wiązanie mat trzcinowych.
6. Darnowanie.
7. Plantowanie terenu łopatami bez użycia oskardów.
8. Pielęgnacja betonu w okresie dojrzewania.
9. Ręczne tłuczenie gruzu ceglanego.
10. Zasypywanie wykopów płytkich.
11. Pomoc przy wykonywaniu posadzek ksylolitowych, lastrikowych i betonowych bez szlifowania ręcznego.
12. Pomoc przy układaniu parkietów.
13. Roboty szklarskie szkłem lekkim bez zdejmowania i osadzania skrzydeł w otworach okiennych i świetlikach.
14. Prace porządkowe w pomieszczeniach i na placach.
15. Obsługa świetlic, hoteli robotniczych, kuchni, stołówek oraz wszelkiego rodzaju punktów usługowych.
16. Wszelkie stanowiska usługowe, jak: woźni, gońcy, dozorcy dzienni, sanitariusze i sprzątaczki.
17. Figuranci przy robotach pomiarowych.
18. Regulacja ruchu przy robotach drogowych.

Załącznik Nr 3 do zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 75.

ZAKŁAD PRACY

ZAŚWIADCZENIE Nr . . . . .

Zaświadcza się, że Ob. . . . .
był zatrudniony w . . . .
od dnia . . . . . . do dnia . . . . . .
w charakterze . . . . . . i został zwolniony zgodnie z postanowieniem § 7 uchwały Nr 620 Prezydium Rządu z dnia 17 lipca 1952 r. w sprawie zwiększenia stanu zatrudnienia kobiet w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-73, poz. 1160).

Kierownik Zakładu Pracy

73.

ZARZĄDZENIE Nr 81
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 kwietnia 1953 r.

w sprawie uchylenia zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 31 marca 1947 r. w sprawie stosowania Polskich Norm.

(L. dz. GM/2/3204/9-11/53)

§ 1. Uchyla się zarządzenie Ministra Odbudowy z dnia 31 marca 1947 r. w sprawie stosowania Polskich Norm (Dz. U. M. O. Nr 3, poz. 37).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 30 kwietnia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

74.

ZARZĄDZENIE Nr 82
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 kwietnia 1953 r.

w sprawie powoływania zakładowych komisji kwalifikacyjnych dla ustalenia kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach pracy resortu budownictwa miast i osiedli.

(L. dz. D.XIII/6/5614/53)

Na podstawie § 12 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad ustalania kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych, (Monitor Polski Nr 105, poz. 1519, zarządzam co następuje:

§ 1. Każdemu robotnikowi, zatrudnionemu w zakładzie pracy resortu budownictwa miast i osiedli powinna być przyznana kategoria zaszeregowania osobistego, odpowiadająca posiadanym przez niego rzeczywistym kwalifikacjom zawodowym.

§ 2. Kategorie zaszeregowania osobistego z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 6, ustala zakładowa komisja kwalifikacyjna na podstawie sprawdzenia zakresu wiadomości robotnika oraz praktycznego opanowania przez niego zawodu.

§ 3. 1. Dyrektorzy zjednoczeń (przedsiębiorstw) powołują w podległych zakładach pracy stale działające zakładowe komisje kwalifikacyjne.
2. Zakładami pracy w rozumieniu ust. 1 są jednostki organizacyjne podległe bezpośrednio zjednoczeniu,

które samodzielnie angażują robotników do pracy i prowadzą ewidencję osobową, takie jak zarządy budowalno-montażowej podległe zjednoczeniu budowy wydzielone, warsztaty, bazy, zakłady produkcji pomocniczej, oraz przedsiębiorstwa nie posiadające podległych sobie jednostek organizacyjnych.

3. W specjalnych warunkach terenowych dyrektor centralnego zarządu na umotywowany wniosek zjednoczenia może wyrazić zgodę na powołanie odrębnej zakładowej komisji kwalifikacyjnej w jednostkach podległych zakładom pracy, określonym w ust. 2, o ile jednostka taka ze względu na odległość od siedziby zakładu pracy samodzielnie przyjmuje robotników do pracy.

§ 4. 1. W skład zakładowej komisji kwalifikacyjnej wchodzą:

1) jako przewodniczący — główny inżynier zakładu pracy względnie wysokokwalifikowany pracownik inżynieryjno-techniczny, wyznaczony przez dyrektora zjednoczenia na wniosek kierownika zakładu pracy,
2) jako członkowie:
   a) wyznaczony przez kierownika zakładu pracy pracownik inżynieryjno-techniczny (inżynier, technik),
   b) przedstawiciel rady zakładowej.

2. Oprócz stałych członków w skład komisji wchodzą:

a) jako członek komisji — przedstawiciel kierownika budowy (robót, oddziału warsztatowego) do której egzaminowany robotnik został przydzielony, lub majster, któremu robotnik podlega,
b) z głosem doradczym — szkolący dla szkolonych przez niego robotników.

§ 5. Zakładowe komisje kwalifikacyjne przeprowadzają egzaminy i ustalają kategorie osobistego zaszeregowania dla robotników:

1) nowoprzyjętych, z wyjątkiem wymienionych w § 6 ust. 1, pkt. 3,
2) którzy wyuczyli się zawodu oraz podwyższyli kwalifikacje,
3) zgłoszonych do egzaminów przez majstra lub brygadzistę, pod którego kierownictwem pracują,
4) którzy złożyli wniosek o przeprowadzenie egzaminu,
5) których dotychczasowe zaszeregowanie uznane zostało za niewłaściwe.

§ 6. 1. Egzaminów nie przeprowadza się w stosunku do robotników:

a) przenoszonych lub delegowanych z innych zakładów pracy,
b) zatrudnionych bezpośrednio po ukończeniu szkoły przysposobienia przemysłowego, zasadniczej szkoły zawodowej, lub zamkniętych kursów szkolenia zawodowego, o ile świadectwo szkoły określa kategorię zaszeregowania osobistego,
c) nowoprzyjętych, wykonujących proste czynności nie wymagające kwalifikacji.

2. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt. a i b należy przyznać zaszeregowanie dotychczas posiadane lub podane w świadectwie ukończenia szkoły.

3. O ile robotnik, o którym mowa w ust. 1 pkt. b przy praktycznym wykonywaniu zawodu nie wykaże w ciągu 3 miesięcy od daty rozpoczęcia pracy poziomu kwalifikacji odpowiadającego kategorii osobistego zaszeregowania, określonej w świadectwie ukończenia szkoły, kierownik zakładu pracy ma prawo zarządzić poddanie go egzaminowi przez komisję kwalifikacyjną celem zmiany kategorii zaszeregowania na właściwą, przy zachowaniu ustawowego terminu wypowiedzenia warunków pracy.

4. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt. c przyznaje się i podwyższa zaszeregowanie w granicach kategorii, przysługujących robotnikom niewykwalifikowanym, bez egzaminu, zgodnie z charakterem wykonywanej pracy.

§ 7. 1. Robotnicy, których zaszeregowanie w myśl postanowień zarządzenia uzależnione jest od złożenia egzaminu powinni być poddani egzaminowi kwalifikacyjnemu w następujących terminach:

1) nowoprzyjęci — w ciągu dwu tygodni od dnia przyjęcia do pracy,
2) uczestniczący w szkoleniu kursowym lub w szkoleniu wewnątrz zakładowym — bezpośrednio po ukończeniu szkolenia,
3) zgłoszeni do egzaminu przez majstrów lub brygadzistów — w ciągu 7-miu dni od dnia złożenia wniosku.

2. Do czasu ustalenia przez zakładową komisję kwalifikacyjną posiadanych kwalifikacji, robotnik powinien być zaszeregowany do kategorii niższej o jeden stopień od wykazanej w zaświadczeniu z poprzedniego miejsca pracy. Kierownik zakładu pracy i kierownik komórki personalnej odpowiedzialni są osobiście za właściwe zaszeregowanie.

§ 8. 1. Zakładowe komisje kwalifikacyjne przeprowadzają egzaminy zarówno praktyczne jak i teoretyczne w czasie pracy, bezpośrednio na miejscu roboczym tak aby egzamin był rzeczywistym sprawdzianem praktycznego opanowania zawodu.

2. Egzamin obejmuje sprawdzenie praktycznego opanowania zawodu w zakresie robót wymienionych dla danej kategorii zaszeregowania w obowiązującym zakład taryfikatorze robót (katalogu norm pracy). W czasie egzaminu robotnik powinien wykonać co najmniej dwie różne prace z wymienionych w taryfikatorze robót, wykonując przypadające na nie normy nie mniej niż w 100%, młodociani do lat 16 — 70%, przy zachowaniu obowiązującej jakości pracy.
W specjalnościach polegających na obsłudze agregatów lub urządzeń robotnik powinien w czasie egzaminu wykazać opanowanie samodzielnej pracy na stanowisku roboczym, znajomość działania i budowy agregatów lub urządzeń w zakresie niezbędnym dla wykonywania pracy, oraz umiejętność usuwania drobnych uszkodzeń i zapobiegania awariom.

3. Ponadto przy egzaminie robotnik powinien wykazać posiadanie niezbędnych wiadomości w zakresie:

1) przewidzianym w programie wyuczania zawodu danej kategorii w szkoleniu zakładowym lub w razie nieustalenia programu w zakresie znajomości maszyn i urządzeń na których robotnik pracuje,
2) umiejętności posługiwania się narzędziami, przyrządami i sprzętem pomiarowym w zakresie prac przewidzianych taryfikatorem robót (katalogiem norm pracy),
3) znajomość odczytywania rysunków, którymi robotnik musi się bezpośrednio posługiwać przy pracy,
4) znajomość organizacji swego miejsca pracy i utrzymania go w należytym stanie,
5) znajomości surowca i półfabrykatów używanych przez niego przy produkcji,
6) znajomość obowiązujących go zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

4. W przypadku jeśli robotnik nie posiada niezbędnych wiadomości wymienionych w jednym z punktów ust. 1 lub 2, nie może otrzymać kategorii zaproponowanej we wniosku.
Zakwalifikowanie takiego robotnika następuje na podstawie albo wyników przeprowadzonego egzaminu albo na podstawie ponownego egzaminu. Ponowny egzamin obejmuje sprawdzenie zawodu w niższej kategorii.
Odpowiedzialność za właściwe zaszeregowanie robotnika w oparciu o wyniki egzaminu kwalifikacyjnego ponosi osobiście kierownik zakładu pracy i kierownik komórki personalnej.

§ 9. Robotnik ubiegający się o przyznanie wyższej kategorii zaszeregowania powinien oprócz wiadomości niezbędnych dla danej kategorii, umieć wykonać wszystkie bez wyjątku prace, przewidziane w danym zawodzie dla robotników niższych kategorii, występujące w danym zakładzie pracy.

§ 10. Zakładowe komisje kwalifikacyjne działają stale w zakładach pracy, a udział w nich jest bezpłatny. Z każdego przeprowadzonego egzaminu powinien być spisany protokół wg wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia i podpisany przez przewodniczącego komisji kwalifikacyjnej oraz członków biorących udział w komisji.

Protokóły egzaminacyjne przechowuje kamórka prowadząca ewidencję pracowników fizycznych i prowadzi ewidencje wydanych zaświadczeń.

§ 11. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego robotnik otrzymuje zaświadczenie stwierdzające uzyskane kwalifikacje i przyznaną kategorię osobistego zaszeregowania.

Zaświadczenie podpisuje przewodniczący i członkowie zakładowej komisji kwalifikacyjnej.

Odpisy zaświadczeń komisje przesyłają do działu personalnego zakładu pracy.

§ 12. Robotnicy, którzy przed wejściem w życie zarządzenia posiadali ustalone w zakładach pracy kategorie osobistego zaszeregowania zachowują je nadal bez składania egzaminu przed zakładową komisję kwalifikacyjną.

§ 13. Kategoria osobistego zaszeregowania przyznana w wyniku egzaminu przysługuje robotnikowi od dnia złożenia egzaminu z wynikiem pomyślnym. Podstawą do zaszeregowania w.w. pracownika jest zaświadczenie wydane przez komisję kwalifikacyjną stwierdzającą uzyskane kwalifikacje.

§ 14. Zarządzenie obowiązuje z dniem 14 kwietnia 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

Załącznik do Zarządzenia Nr 82 Min. Bud. M. i O.

Nazwa i adres przedsiębiorstwa

. . . .

PROTOKÓŁ Nr . . .

z egzaminu przeprowadzonego przez Zakładowe Komisję Kwalifikacyjną w zawodzie . . . .

dnia . . . . . . 195 . . r.

Ob. . . . .

(nazwisko i imię)

urodzony dnia . . . . . . 19 . . . r. w . . . .

pow. . . . . . , zaszeregowany do grupy . . .

zdawał egzamin przed Zakładową Komisją Kwalifikacyjną z zakresu umiejętności i wiadomości wymaganych dla . . . kategorii zaszeregowania

w zawodzie . . . ., z tytułu . . . .

. . . .

(podać jeden z pkt. § 5 zarządzenia Ministra Nr . . . .)

i otrzymał następujące oceny:

1) z praktycznego opanowania zawodu:
   a) procent wykonania normy . . . . . .
   b) jakość pracy . . . .
2) z wiadomości teoretycznych związanych z zawodem . . . .

Na tej podstawie Zakładowa Komisji Kwalifikacyjna stwierdza, że w/wymieniony zdał egzamin z wynikiem ogólnym . . . . . . i przyznaje mu . . . . kategorię (słownie)

osobistego zaszeregowania w zawodzie . . . . .

. . . . . . dnia . . . . . . 195 . . r.

Członkowie Zakładowej Komisji Kwalifikacyjnej

Przewodniczący Zakładowej Komisji Kwalifikacyjnej:

pieczęć:

75.

ZARZĄDZENIE Nr 83

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 14 kwietnia 1953 r.

w sprawie ochrony własności społecznej.

(L. dz. GM/2/1173/9-12/53)

W okresie wzmożonej budowy podstaw socjalizmu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, każde naruszenie własności społecznej hamuje wykonanie zadań gospodarki narodowej. Wzmożona ochrona własności społecznej jest istotnym warunkiem rozwoju naszego Państwa. Strzeżenie mienia społecznego jest prawem i obowiązkiem pracowników, utwierdza socjalistyczny stosunek do pracy i umacnia świadomość o odpowiedzialności za powierzone mienie społeczne.

Dekrety z dnia 4 marca 1953 r. o wzmożeniu ochrony własności społecznej i o ochronie własności społecznej przed drobnymi kradzieżami (Dz. U. Nr 17, poz. 68 i 69) określają wobec osób winnych naruszenia mienia społecznego sankcje karne poniżej podane przykładowo:

1) za kradzież, przywłaszczenie, wyłudzenie — kara więzienia od roku do lat 5;
2) za zagarnięcie mienia, nad którym winny sprawuje zarząd, albo za którego ochronę, przechowanie lub zabezpieczenie, winny odpowiada z tytułu zajmowanego stanowiska, jak również za dokonanie kradzieży z włamaniem — kara więzienia od lat 2 do lat 10;
3) za zagarnięcie mienia społecznego przy użyciu przemocy lub groźby — kara więzienia na czas nie krótszy od lat 3;
4) za zbycie, ukrycie, nabycie lub przyjęcie mienia społecznego oraz pomoc w zbyciu lub ukryciu — kara więzienia do lat 5 i kara grzywny;
5) za drobną kradzież mienia społecznego (wartość poniżej 300 zł.) w zakładzie pracy lub innym miejscu — kara więzienia od 6 miesięcy do roku;
6) za drobną kradzież mienia społecznego, dokonaną przez osobę która z tytułu zajmowanego stanowiska odpowiedzialna jest za ochronę, przechowanie lub zabezpieczenie tego mienia — kara więzienia od roku do lat 2.

W celu wzmożenia ochrony oraz zabezpieczenia mienia społecznego przed drobnymi kradzieżami, wynikającymi w przeważających przypadkach z powodu:

1) nieprawidłowo zorganizowanej gospodarki materiałami w obrocie wewnątrz-zakładowym,
2) niewłaściwe zorganizowanie gospodarki magazynowej, uniemożliwiającej bieżące kontrolowanie stanu materiałów i zgodności ich z dokumentacją materiałową;
3) braku kontroli rozliczania się z wydanych materiałów;
4) niedostatecznego zabezpieczenia obiektu przed kontaktem z osobami niezatrudnionymi w zakładzie pracy;
5) niedostatecznej kontroli wyjeżdżających z zakładu pracy środków transportowych i wychodzących pracowników oddziałów produkcyjnych;
6) niewłaściwego doboru kadr pracowniczych;
7) zaniechania kierowania doniesień do władz uprawnionych do ścigania przestępców i tolerowania drobnych kradzieży oraz nie meldowania o dokonanych kradzieżach;
8) nie przestrzegania przepisów o systemie przepustkowym — zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierownicy zakładów pracy, podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli ,obowiązani są do dołożenia wszelkich starań, by mienie społeczne powierzone zakładom prowadzonym przez nich, było należycie chronione i strzeżone.

§ 2. Obowiązek, o którym mowa w § 1, obciąża również kierowników grup produkcyjnych, majstrów i brygadzistów.

§ 3. Kierownicy zakładów pracy opracują szczegółowe instrukcje w terminie do dnia 30 kwietnia 1953 r. regulujące sposób ochrony i zabezpieczenia mienia społecznego przed kradzieżami, w oparciu o postanowienia zarządzenia.

§ 4. 1. Wcelu wzmożenia czujności, wynikającej z obowiązku ochrony mienia społecznego, należy w terminie do dnia 30 czerwca 1953 r. sprawdzić stan przedmiotów zainwentaryzowanych, zgodność stanu mienia z zapisami w kartotekach inwentarzowych oraz okresowo kontrolować kartoteki.

2. Kierownicy zakładów pracy skontrolują gospodarkę magazynową oraz obieg materiałów wewnątrz zakładu, w terminie do dnia 30 czerwca 1953 r.

§ 5. Kierownicy Zakładów pracy skontrolują stan księgowości magazynowej w celu umożliwienia przejścia na system inwentaryzacji ciągłej.

§ 6. 1. Do czynności wymienionych w § 4 i 5 należy wyznaczyć pracownika, do którego poza normalnymi obowiązkami służbowymi należeć będzie nad mieniem społecznym w zakładzie pracy.

2. Z czynności swych pracownik powinien składać kierownikowi zakładu pracy sprawozdania w okresach miesięcznych.

§ 7. Kierownicy zakładów skontrolują stopień zabezpieczenia obiektów wchodzących w skład zakładu w celu:

1) właściwego rozmieszczenia posterunków straży przemysłowej,
2) zabezpieczenia w porze nocnej,
3) odizolowania pracowników zakładu od kontaktu z osobami zamieszkałymi na terenie obiektu.

§ 8. Kierownicy zakładów pracy zobowiążą właściwych pracowników do ścisłego przestrzegania przepisów o systemie przepustkowym oraz szczegółowego kontrolowania pojazdów wyjeżdżających z zakładów.

§ 9. Kierownicy zakładów pracy są w szczególności odpowiedzialni za:

1) właściwą gospodarkę materiałową zakładu;
2) za dostateczne zabezpieczenie mienia społecznego przed kradzieżami;
3) za złożenie doniesienia o dokonaniu kradzieży,
4) za właściwy dobór pracowników straży przemysłowej, przeciwpożarowej, portierów, dozorców itp.

§ 10. W przypadku dostrzeżenia kradzieży pracownik, który stwierdził brak przedmiotu, powinien niezwłocznie zawiadomić o tym kierownika zakładu pracy oraz pracownika obowiązanego do czuwania nad mieniem społecznym, w celu ustalenia, czy nastąpiła kradzież.

§ 11. Obowiązek zawiadamiania o kradzieży ciąży również na pracowniku, który dowiedział się o dokonaniu kradzieży i osobie sprawcy.

§ 12. 1. O dokonaniu kradzieży kierownik zakładu pracy obowiązany jest zawiadomić władze powołane do ścigania przestępstw.

2. Jednocześnie należy zebrać i zabezpieczyć dowody, które mogą mieć istotne znaczenie dla sprawy.

§ 13. Treść cytowanych we wstępie dekretów należy omówić na najbliższych naradach roboczych we wszystkich zakładach pracy, przy udziale wszystkich zatrudnionych pracowników.

§ 14. Zobowiązuje się dyrektorów centralnych zarządów i przedsiębiorstw (zjednoczeń) do wykonania postanowień zarządzenia.

§ 15. Zarządzenie jest natychmiast wykonalne.

Minister: R. Piotrowski

76.

ZARZĄDZENIE Nr 85

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 kwietnia 1953 r.

w sprawie zniesienia kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Budownictwa Miast i Osiedli.

(L. dz. GM/3/3506/53)

W wykonaniu Uchwały Nr 1192 Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 1952 r. w sprawie zniesienia kontroli wewnętrznej, oraz powołania inspekcji resortowej i księgowych rewidentów (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1640) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 31 marca 1953 r. znosi się w Ministerstwie Budownictwa Miast i Osiedli kontrolę wewnętrzną.

§ 2. Dyrektor Departamentu Kontroli przekaże do dnia 31 marca 1953 r. akta spraw niezakończonych do Gabinetu Ministra akta zaś spraw zakończonych do składnicy akt Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.

§ 3. Powołanie inspekcji resortowej i księgowych — rewidentów, przewidziane wspomnianą na wstępie Uchwałą Rady Ministrów zostanie dokonane odrębnym zarządzeniem.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje od dnia 31 marca 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

77.

ZARZĄDZENIE Nr 86

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 18 kwietnia 1953 r.

w sprawie jednolitej sprawozdawczości statystycznej w zakresie transportu samochodowego.

(L. dz. CZT 1/502/53)

§ 1. Wprowadza się w jednostkach organizacyjnych resortu budownictwa miast i osiedli obowiązek składania sprawozdań w zakresie transportu samochodowego ściśle według zasad i w terminach ustalonych w instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego (G.U.S.) Nr 63 w sprawie jednolitej sprawozdawczości w zakresie transportu samochodowego, zatwierdzonej przez Prezesa Rady Ministrów w dniu 20 lutego 1953 r. za Nr G.Jd.323/5. *)

§ 2. Dyrektorzy centralnych zarządów i jednostek równorzędnych dopilnują wprowadzenia w życie przepisów instrukcji G.U.S. Nr 63 w nadzorowanych jednostkach organizacyjnych.

§ 3. Ogólny nadzór nad stosowaniem zasad instrukcji G.U.S. Nr 63 powierza się Dyrektorowi Centralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego.

---

*) Instrukcja Nr 63 G.U.S. rozesłana została do zainteresowanych centralnych zarządów i zjednoczeń (przedsiębiorstw) przez Centralny Zarząd Transportu.

§ 4. Terminy składania sprawozdań za okres ubiegły ustali Dyrektor Cetralnego Zarządu Transportu Budownictwa Miejskiego.

§ 5. 1. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1953 r.

2. Jednocześnie uchyla się:

a) zarządzenie Nr 42 z dnia 15 marca 1952 r. w sprawie sprawozdawczości dotyczącej transportu samochodowego (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 5, poz. 48),

b) postanowienia zarządzenia Nr 130 z dnia 25 czerwca 1952 r. w sprawie postępowania w przypadkach awarii, zapobiegania awariom oraz sprawozdawczości awaryjnej (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 13, poz. 143) — w odniesieniu do transportu samochodowego.

Minister: wz. A. Wolski

78.

ZARZĄDZENIE Nr 88

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 19 kwietnia 1953 r.

o zmianie zarządzenia Nr 36 z dnia 26 lutego 1953 r. w sprawie zasad generalnego wykonawstwa.

(L. dz. DI 3/2448/53)

§ 1. W zarządzeniu Nr 36 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 26 lutego 1953 r. w sprawie zasad generalnego wykonawstwa (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 3, poz. 37) skreśla się w § 17 ustęp „2” i „3” i wprowadza nowy ustęp „2” o następującym brzmieniu:

2. Stopień zaawansowania robót wykazywanych przez generalnego wykonawcę oraz podwykonawców, określa się w protokóle stanu robót, sporządzanym przez generalnego wykonawcę. Wzór protokółu stanu robót oraz zasady, tryb i terminy jego sporządzania ustalają przepisy Zarządzenia Nr 171 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 8 sierpnia 1952 r. (Monitor Polski Nr A-77, poz. 1227).

§ 2. Zarządzenie obowiązuje od dnia 25 marca 1953 r.

Minister: R. Piotrowski

79.

OKÓLNIK Nr 14

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 4 kwietnia 1953 r.

w sprawie wzmożenia akcji ujawniania i upłynniania nadwyżek materiałowych.

(L. dz. CZZ/3/12192/53)

W wyniku obserwacji i lustracji terenu stwierdzono, że akcja ujawniania i upłynniania nadmiarów materiałowych wprowadzona zarządzeniem Nr 78 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 18.7.51 r. (Dz. Urz. Nr 8/51, poz. 75) uległa ostatnio zahamowaniu, a przepisy wymienionego zarządzenia nie są przestrzegane.

We wszystkich prawie przedsiębiorstwach stwierdzono następujące niedociągnięcia:

1) akcja ujawniania nadmiarów materiałowych nie jest powiązana z normowaniem zapasów,

2) akcja nie jest właściwie ustawiona, w przedsiębiorstwach prowadzą ją przeważnie pracownicy o nieodpowiednich kwalifikacjach i nie znający odnośnych przepisów,

3. przedsiębiorstwa wystawiają karty ewidencyjne oraz biuletyny na ujawnione nadwyżki materiałowe bez zamiaru upłynnienia ich, a tylko w celu stwarzania dokumentów niezbędnych do uzyskiwania kredytów,

4. przedsiębiorstwa nie stosują ustalonego trybu obiegu biuletynów przez nienadsyłanie do Centralnego Zarządu Zaopatrzenia biuletynów wtórnych z wykreślonymi pozycjami materiałów upłynnionych. W ten sposób materiały ujawnione, a nie upłynnione drogą prezrzutów w ramach resortu, nie są upłynniane poza resort,

5) przedsiębiorstwa nie wykonują decyzji Centralnego Zarządu Zaopatrzenia odnośnie zgłoszonych do upłynnienia nadmiarów i zużywają lub ukrywają je mimo odmiennej decyzji Centralnego Zarządu Zaopatrzenia,

6) posiadacze nadmiernych remanentów nie wykonują zamówień innych przedsiębiorstw na materiały ujawnione w biuletynach,

7) wskutek braku dostatecznych starań przedsiębiorstwa nie współpracują skutecznie z dystrybutorami, którzy wbrew przepisom unikają przyjmowania zgłoszonych im do upłynniania nadwyżek materiałowych,

8) przedsiębiorstwa nie przystąpiły jeszcze w roku bieżącym do akcji upłynniania remanentów i nie wyciągnęły wniosków ze spisów inwentaryzacyjnych dokonanych na koniec roku ubiegłego.

Nieprzestrzeganie przepisów przynosi w rezultacie szkodę gospodarce narodowej i powoduje bezużyteczne gromadzenie nadmiernych zapasów materiałowych oraz stałe przekraczanie limitów finansowych.

W związku z powyższym poleca się, co następuje:

1. Centralne Zarządy budownictwa miejskiego w okresie do dnia 15 maja br. w porozumieniu z Centralnym Zarządem Zaopatrzenia B.M. przeprowadzą w terenie instruktaż w celu wzmożenia akcji upłynniania nadwyżek materiałowych.
2. Komórki lustracyjne na wszystkich szczeblach kontrolować będą przebieg akcji ujawniania i upłynniania nadwyżek materiałowych.
3. Centralne zarządy budownictwa miejskiego wyciągać będą konsekwencje w stosunku do winnych nieprzestrzegania lub lekceważenia wydanych przepisów i o nałożonych karach zawiadamiać będą Centralny Zarząd Zaopatrzenia B.M.
4. Okólnik jest natychmiast wykonalny.

Minister: **R. Piotrowski**

80.

OKÓLNIK Nr 15

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 kwietnia 1953 r.

w sprawie odpowiedzialności za produkcję złej jakości.

(L. dz. GM 2/5979/9-12/53)

Wobec stwierdzenia przez organa kontroli, że przedsiębiorstwa budowlano-montażowe w licznych przypadkach opłacają pracowników bez uwzględnienia jakości wykonanej roboty, w dniu 12 kwietnia 1952 r. zapadła uchwała Nr 292 Prezydium Rządu w sprawie zwiększenia dyscypliny płac oraz polepszenia jakości robót w wykonawstwie budowlano-montażowym (Mon. Pol. Nr A-33, poz. 483), ustalająca zakres odpowiedzialności kierowników przedsiębiorstw, kierowników budowlanych, majstrów i robotników. W wykonaniu i rozwinięciu tej uchwały wydane zostało zarządzenie Ministra Miast i Osiedli Nr 111 z dnia 30 maja 1952 r. (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 11, poz. 118), dokładnie określające granice odpowiedzialności wyżej wymienionych osób.

Obecnie wszedł w życie dekret z dnia 4 marca 1953 r. o wzmożeniu walki z produkcją złej jakości (Dz. U. Nr 16, poz. 63), w myśl którego kierownicy przedsiębiorstw budowlanych, inspektorzy nadzoru, kierownicy robót oraz pracownicy odpowiedzialni za budowę albo za jej kontrolę techniczną, winni przeznaczenia do użytku (do odbioru) wzniesionego obiektu, posiadającego istotne wady albo nie nadającego się do użytku, do jakiego jest przeznaczony, podlegają karze więzienia do lat 5 lub karze aresztu, a w razie gdy wskutek tego wyrządzona została wielka szkoda interesom obronnym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub jej interesom w dziedzinie obrotu z zagranicą, — karze więzienia od lat dwóch do lat dziesięciu.

W związku z powyższym, przypominając o konieczności ścisłego przestrzegania przepisów powołanego na wstępie zarządzenia z dnia 30 maja 1952 r., polecam dyrektorom zjednoczeń i powiatowych przedsiębiorstw budowlanych resortu, pod osobistą odpowiedzialnością, dopilnować niezwłocznego kierowania na drogę sądową spraw o naruszenie powyższego

Minister: **R. Piotrowski**

81.

OKÓLNIK Nr 16

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 11 kwietnia 1953 r.

w sprawie sprawozdawczości Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego.

(L. dz. ZZR DOIII-1 DF/1596/53)

Przeprowadzana ocena nadsyłanych przez Oddziały Zaopatrzenia Robotniczego sprawozdań wykazała, że kierownictwo niektórych O.Z.R. nie przywiązuje należytej wagi do sprawozdawczości, co się przejawia w

1. przekraczaniu wyznaczonych terminów do składania sprawozdań,
2. podawaniu danych w sprawozdaniu niezgodnych ze stanem faktycznym,
3. wysyłaniu sprawozdań z błędami rachunkowymi.

Wadliwie sporządzone sprawozdanie lub nadesłane z opóźnieniem nie może być materiałem do analizy ani kontrolnym stanu finansowego jednostki sprawozdawczej i jej postępu w rozwoju gospodarczym. Wadliwie i nieterminowo sporządzona sprawozdawczość tak rzeczowa, jak i finansowa nie spełnia również swej zasadniczej roli wiernego odzwierciadlenia pracy i wyników działalności jednostki sprawozdawczej i dlatego też sprawozdania takie nie nadają się do dalszego wykorzystania; stwarzają one jedynie przeszkodę w należytym i terminowym sporządzeniu zbiorczych sprawozdań resortu dla władz nadrzędnych.

Oddziały Zaopatrzenia Robotniczego mają do spełnienia poważną rolę w życiu gospodarczym w skali ogólno-krajowej i ich działalność musi być należycie kontrolowana, dlatego przypominam wszystkim Z-com Dyrektorów Zjednoczeń do spraw Administracji i Zaopatrzenia, nadzorującym działalność podległych im Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego o obowiązku dopilnowania należytego sporządzania i terminowego nadsyłania wszelkich sprawozdań oraz proszę o wzmożenie opieki nad całokształtem działalności Oddziałów Zaopatrzenia Robotniczego.

Sporządzenie sprawozdania wadliwie lub nienadesłanie w terminie spowoduje częściowe wstrzymanie wypłaty premii Z-cy Dyrektora Zjednoczenia do spraw Administracji i Zaopatrzenia oraz Kierownikowi Oddziału Zaopatrzenia Robotniczego.

Minister: **R. Piotrowski**

Załącznik do Okólnika Nr 16 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

TERMINARZ SPRAWOZDAŃ OKRESOWYCH

A. Sprawozdania finansowe:

1) sprawozdania miesięczne — formularz G.U.S. wzór H-48 — termin: 10 dni po okresie sprawozdawczym,
2) sprawozdania kwartalne i roczne (bilanse) — formularz G.U.S. wzór H-43, H-43f, H-44, H-45/1-10 — termin: 25 dni po okresie sprawozdawczym,
3) sprawozdania roczne — formularz G.U.S. wzór H-43b, H-43c, H-43d, H-43e — termin: 25 dni po okresie sprawozdawczym,

B. Sprawozdania rzeczowe:

1) sprawozdania miesięczne — formularz G.U.S. wzór „OZR-1", „OZR-3", „OZR-4", „OZR-11", „OZR-14" — termin: 10 dni po okresie sprawozdawczym,
2) sprawozdania kwartalne — formularz G.U.S. wzór „OZR-2", „OZR-10", „OZR-12", „OZR-13" — termin: 15 dni po okresie sprawozdawczym,
3) sprawozdania półroczne — formularz G.U.S. wzór „OZR-5", „OZR-8" — termin: 17 dni po okresie sprawozdawczym,
4) sprawozdania roczne — formularz G.U.S. wzór „OZR-7", „OZR-6", „OZR-9" — termin: 18 dni po okresie sprawozdawczym.

82.

PISMO OKÓLNE Nr 29

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 2 kwietnia 1953 r.

w sprawie należytego zagospodarowania sprzętu budowlanego.

(L. dz. D.VIII/1-3 1619/53)

Wobec wątpliwości jakie występują przy stosowaniu przepisów Zarządzenia Nr 229 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27 grudnia 1952 r. w sprawie należytego zagospodarowania sprzętu budowlanego (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 1/53, poz. 2), Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli wyjaśnia co następuje:

Do § 5 zarządzenia:

Typowanie i przekazywanie zbędnego sprzętu budowlanego do Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego BM, do czasu wprowadzenia kwartalnych planów mechanizacji robót, przeprowadzać należy na podstawie orientacyjnego zapotrzebowtnia sprzętowego na najbliższy kwartał.

Do § 6 zarządzenia:

Sprzęt zbędny, wymagający przeprowadzenia kapitalnego remontu, kierowany jest do warsztatów naprawczych przez dotychczasowego użytkownika, który pokrywa koszty przeprowadzonej naprawy z funduszów przeznaczonych na kapitalne remonty.

Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Sprzętowego BM przyjmuje sprzęt do swojej bazy z warsztatów naprawczych, po dokonanym remoncie i odbiorze technicznym.

Ewidencja sprzętu zbędnego pozostającego na bazie dyspozycyjnej Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego BM, prowadzona jest poza bilansowo, przez dotychczasowego użytkownika.

Protokólarne przekazanie majątku trwałego następuje bezpośrednio pomiędzy użytkownikami, dopiero z chwilą przedysponowania jednostki sprzętowej z Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego BM — do przedsiębiorstwa przyjmującego sprzęt.

p.o. Dyrektor Departamentu: Inż. **Wł. Dominik**

83.

PISMO OKÓLNE Nr 31

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 10 kwietnia 1953 r.

w sprawie stosowania różnych marek cementu.

(L. dz. D.VII/3/2032/53)

1. W związku z zapytaniami co do możliwości stosowania różnych marek cementu, w szczególności cementu „350" lub importowanego z NRD cementu „325" — odmiennie niż to zalecają wytyczne zawarte w zarządzeniu Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 130 z dnia 3.XI.51 r. (Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 15, poz. 138), Ministerstwo Budowenctwa Miast i Osiedli wyjaśnia, co następuje:

Wytyczne podane w § 6 powołanego zarządzenia mają na celu ustalenie warunków racjonalnej i oszczędnej gospodarki cementem.

Z chwilą jednak, gdy przedsiębiorstwa mają zapasy cementu „350" lub „325", a nie mogą wykorzystać go najracjonalniej, stosując się do wytycznych, a tymbardziej, gdy przetrzymywanie tego cementu w oczekiwaniu na takie wykorzystanie, — może spowodować zniszczenie lub zmniejszenie jego właściwości, — należy go zużyć do będących w budowie konstrukcji nawet odmiennie niż podano w wytycznych.

Przypomina się tu, iż stosownie do p. 2.2.4 normy PN/B-06250. (Roboty betonowe i żelbetowe. Warunki techniczne wykonania) oraz p. 8 Instrukcji tymczasowej (Zał. Nr 1 do Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 188 z dn. 4.10.1952 r. — Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 18, poz. 203) — cementy marki „350", — powinny być użyte w okresie **3-ch miesięcy** od daty workowania.

Przy dozowaniu cementu „350" zamiast „250" należy oczywiście dawać mniejsze ilości. Ilości niezbędne należy określać, opierając się na wzorach określających przewidywaną wytrzymałość cementu na ściskanie po 28 dniach (Zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 24.5.50 r. — Dz. Urz. M.B.M. i O. Nr 7, poz. 75) oraz na „Tymczasowych normach zużycia podstawowych uateriałów budowlanych". (Wyd. IBM 1952 r. — Dz. Urz. M. B. M. i O. Nr 19/52, poz. 216).

W normach tych w p.2.2 w zależności od:

a) konsystencji cementu,

b) rodzaju kruszywa,

c) wymaganej „marki" betonu Rw 28)

podane są niezbędne ilości cementu „250" bądź „350" dla uzyskania z posiadanego kruszywa betonu o wymaganej wytrzymałości i ciekłości (konsystencji).

Można również dla „odchudzenia" cementu „350" lub „325" — stosować różne mączki: żużel zasadowy, mączkę dolomitową, mączkę gruzową. Ilość dodanych obciążników może wahać się w granicach 10 — 30%, zaś wytrzymałość uzyskiwanego betonu powinna być każdorazowo sprawdzona laboratoryjnie.

2. W związku z zapytaniami, co do importowanych cementów z NRD „325" i „225" w załączeniu przesyła się tymczasowe „Warunki techniczne odbioru cementu „325" i „225" importowanych", które określają wymagania i właściwości tych cementów.

Przed zastosowaniem należy przeprowadzać próby kontrolne dozowania tych cementów, jak przy polskich cemntach.

p.o. Dyrektor Departamentu: Inż. **M. Ossowiecki**

Warunki techniczne odbioru cementu „225 i 325" importowanego z NRD.

1. Wstęp.

1.1. Przedmiotem niniejszych przepisów są cementy „225" i „325", importowane z NRD, stosowane w budownictwie do betonów zwykłych i zbrojonych oraz zapraw.

1.2. **Rodzaje cementów.** Cement „225" i „325" występują jako cement portlandzki, cement hutniczy i cement hutniczy niskożużlowy.

1.3. **Oznaczenia cementu „225"**
Cement portlandzki (portlandzement 225) cement hutniczy niskożużlowy 225 (Eisenportlandzmenent 225).
Cement hutniczy 225 (Hochofenzement 225).

1.4. **Oznaczenie cementu „325"**
Cement portlandzki 325 (Portlandzement 325) cement hutniczy niskożużlowy (Eisenportlanzement 325) cement hutniczy 325 (Hochofenzement 325).

1.5. Normy związane

	PN
Cement. Badanie cech fizycznych	B-04300
Cement portlandzki. Analiza chemiczna	B-04301
Cement. Badanie cech wytrzymałościowych	B-04302

2. Wymagania techniczne.

2.1. Wymagania ogólne. Wszelkie dodatki do cementu z wyjątkiem gipsu nie mogą przekraczać 1%.

2.2. **Wymagania szczegółowe.**

2.2.1. **Cechy fizyczne.**

2.2.1.1. Czas wiązania. Cement badany za pomocą przyrządu Vicata powinien rozpoczynać wiązanie nie wcześniej, niż po upływie 1 godziny i skończyć przed upływem 12 godzin.

2.2.1.2. **Zmiana objętości.** Cement wykazuje normalną zmianę objętości, jeżeli placki z właściwego zaczynu nie paczą się i nie powstają na nich pęknięcie lub rysy promieniowe po kąpielach: parowej i wodnej.

2.2.1.3. **Stopień zmielenia.** Po przesianiu cementu pozostatość na sicie Nr 80 u/4900 otworów na cm² nie może przekraczać 20%.

2.2.2. **Cechy chemiczne.**

Rodzaj cementu	Straty żarowe	Zawartość SO 3	Zawartość Mg 0	Zawartość Ca 0
Cement portlandzki	5%	3%	5%	—
Cement hutniczy niskożużlowy	5%	3%	—	—
Cement hutniczy	5%	4%	—	55%

2.2.3. **Cechy wytrzymałościowe.** Beleczki sporządzone z plastycznej normalnej zaprawy cementowej powinny wykazywać następujące wytrzymałości na zginanie i ściskanie.

Marka cementu	Wytrzymałość na zginanie w kg/cm²		Wytrzymałość na ściskanie w kg/cm²	
	po 7 dn.	po 28 dn.	po 7 dn.	po 28 dn.
cement 225	25	50	110	225
cement 325	40	60	225	325

Badania techniczne.

3.1. **Przygotowanie próbki do badań**. Przed przystąpieniem do badań próbkę cementu należy przesiać przez sito o 25 otworach na cm² (1,2 mm). Grudki cementu należy starannie w palcach rozetrzeć i również przesiać.

3.2. **Sposoby wykonania badań.**

2.2.1. **Czas wiązania.** Badania należy wykonać zgodnie z PN/B-04300, z tym, że początek wiązań określa się w momencie zanurzenia się igły na poziom 3 — 5 mm ponad płytkę.

3.2.2. **Zmiana objętości.** Badanie należy wykonać zgodnie z PN/B-04300, z tym, że placki poddaje się jedynie badaniu w kąpieli wodnej i parowej; wrzenie wody w kąpieli parowej należy utrzymać w ciągu 2 godzin. O ile próba parowa da wyniki negatywne, należy ją powtórzyć z cementem, przechowywanym w ciągu 3 dni w pomieszczeniu o wilgotności 50% i temp. 18 — 21°, w warstwie grubości około 5 cm.

3.2.3. **Stopień zmielenia.** Z wysuszonego uprzednio w 105° cementu należy odważyć 100 g i przesiewać je w ciągu 25 minut przez sito o 4900 otworach na cm² od czasu do czasu lekko uderzając sitem o stałą podstawę.
Pozostałość na sicie należy zważyć.

3.2.4. **Cechy chemiczne,** należy badać zgodnie z PN/B-04301.

3.2.5. Cechy wytrzymałościowe należy badać zgodnie z PN/B-04302.

4. Opakowanie i przechowywanie.

4.1. **Opakowanie.** Opakowanie cementu winno posiadać trwały napis zawierający: nazwę cementu („Portlandzement", „Eisenportlandzement" lub „Hochofenzement"), markę cementu 225 i 325, nazwę fabryki oraz ciężar brutto. Przy opakowywaniu cementu w worki papierowe, dla cementu „325" stosuje się worki zielone.

4.2. Przechowywanie. Cement powinien być przechowywany w magazynach zabezpieczających go przed ujemnymi wpływami atmosferycznymi i wilgocią, które powodują zbrylenie cementu.

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ogłoszono:

W Nr 18 z 30.III.53 r. poz. 70 rozporządzenie Rady Ministrów z 14.III.53 r. w sprawie warunków przyjmowania do pracy w rzemiośle młodocianych, którzy ukończyli 14 lat życia i nie przekroczyli 16 lat życia;

poz. 71 rozporządzenie Rady Ministrów z 14.III.53 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 11.VIII.50 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla nauczycieli szkół zawodowych.

W Nr 19 z 31.III.53 r. poz. 74 dekret z 25.III.53 r. o zmianie dekretu o najmie lokali;

poz. 75 rozporządzenie Rady Ministrów z 14.III.53 r. w sprawie zaszeregowania niektórych stanowisk służbowych do grup uposażenia zasadniczego oraz stawek dodatków funkcyjnych lub służbowych.

W Nr 20 z 9.IV.53 r. poz. 77 dekret z 25.III.53 r. o utworzeniu Ministra Skupu.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-26 z 26.III.53 r. poz. 301 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 23.II.53 r. w sprawie zakresu i trybu działania terenowych komisji planowania gospodarczego oraz zakresu i podziału czynności aparatu wykonawczego tych komisji;

poz. 302 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 11.III. 53 r. zmieniające zarządzenie z 28.IX.51 r. w sprawie zasad tworzenia oddziałów zaopatrzenia robotniczego oraz ich organiacji;

poz. 303 zarządzenie Ministra Finansów z 3.II.53 r. w sprawie środków specjalnych pochodzących z niewykorzystania do końca 1952 r. kredytów budżetów dodatkowych 1952 r.;

poz. 306 zarządzenie Ministra Finansów z 18.III.53 r. o zmianie zarządzenia z 13.XII.52 r. w sprawie rejestracji etatów, stawek i funduszu płac w 1953 r.;

poz. 307 zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z 9.III.53 r. w sprawie udzielania wiadomości z rejestru skazanych.

W Nr A-28 z 28.III.53 r. poz. 327 uchwałę Rady Ministrów Nr 187 z 14.III.53 r. w sprawie podporządkowania Instytutu Torfowego Ministrowi Przemysłu Drobnego i Rzemiosła;

poz. 329 uchwałę Rady Ministrów Nr 193 z 14.III.53 r. w sprawie zmiany tymczasowego statutu organizacyjnego Ministerstwa Zdrowia;

poz. 331 uchwałę Rady Ministrów Nr 197 z 14.III.53 r. w sprawie zmiany statutu Centralnego Instytutu Dokumentacji Naukowo-Technicznej;

poz. 335 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. i Ministra Finansów z 2.III.53 r. w sprawie oszczędności i rozliczeń w budownictwie w 1953 r.;

poz. 355 uchwałę Rady Ministrów Nr 186 z 14.III.53 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Przemysłu Drobnego i Rzemiosła.

W Nr A-29 z 31.III.53 r. poz. 356 uchwałę Rady Ministrów Nr 190 z 14.III.53 r. w sprawie zasad i trybu udzielania z budżetu Państwa dotacji dla instytucji organizacji oraz stowarzyszeń społecznych i kulturalno-oświatowych;

poz. 357 uchwałę Prezydium Rządu Nr 196 z 14.III.53 r. w sprawie wywożenia gruzu z nieruchomości miejskich zarządzanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej oraz w sprawie uporządkowania tych nieruchomości;

poz. 358 zarządzenie Nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21.III.53 r. zmieniające zarządzenie w sprawie przynależności administracyjnej i trybu przekazywania szkół zawodowych;

poz. 359 zarządzenie Ministra Finansów z 20.II53 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych;

poz. 360 zarządzenie Ministra Finansów z 10.III.53 r. zmieniające zarządzenie z 4.XII.52 r. w sprawie zasad i trybu finansowania inwestycji w pierwszym kwartale 1953 r.;

poz. 363 okólnik Nr 31 Prezesa Rady Ministrów z 2.III.53 r. w sprawie zadań i organizacji doboru kandydatów na studia w szkołach wyższych.

W Nr A-30 z 9.IV.53 r. poz. 379 zarządzenie Nr 38 Prezesa Rady Ministrów z 21.III.53 r. w sprawie zabezpieczenia i zgłaszania min, niewypałów, porzuconej amunicji oraz innych przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych z okresu działań wojennych;

poz. 380 zarządzenie Nr 39 Prezesa Rady Ministrów z 21. III.53 r. zmieniające zarządzenie z 21.I.52 r. w sprawie czasu trwania trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych, studentów szkół wyższych;

poz. 381 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. z 28.III. 53 r. w sprawie obowiązku zaofiarowania do zbiórki zużytych żarówek;

poz. 382 zarządzenie Ministra Przemysłu Maszynowego z 28.III.53 r. w sprawie ustalenia wykazu średnich szkół zawodowych II stopnia, których absolwenci podlegają w 1953 r. przepisom ustawy o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

W Nr A-31 z 11.IV.53 r. poz. 398 uchwałę Nr 202 Rady Ministrów z 25.III.53 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej Ministerstwa Skupu;

poz. 399 uchwałę Nr 203 Rady Ministrów z 25.III.53 r. w sprawie tymczasowej struktury organizacyjnej terenowych organów Ministerstwa Skupu;

poz. 401 zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. i Ministra Finansów z 30.III.53 r. zmieniające zarządzenie z 24.XII.51 r. w sprawie jednostek nadzoru inwestycyjnego i komórek wykonawstwa inwestycji systemem gospodarczym;

poz. 402 zarządzenie Ministra Finansów z 10.III. 53 r. w sprawie trybu zatwierdzania rocznych planów pokrycia finansowego inwestycji na rok 1953;

poz. 403 zarządzenie Ministra Oświaty z 1.IV.53 r. w sprawie ustalenia dodatkowego wykazu szkół i kursów kształcenia kadr pedagogicznych, których absolwenci podlegają w 1953 r. przepisom ustawy o planowym zatudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenie Ministra Nr 64
z 30.III.53 r. L. dz. D.II/W/3636/25/53 w sprawie zorganizowania jednorocznego wyższego kursu przygotowującego pracowników na stanowiska kierownicze.

Zarządzenie Nr 65
z 30.III.53 r. L. dz. D.II/W 3635/25/53 w sprawie zorganizowania 11-to miesięcznego kursu dla pracowników zaopatrzenia jednostek organizacyjnych resortu.

Zarządzenie Nr 66
z 31.III.53 r. L. dz. W.A.G./1/53 w sprawie umieszczania w gmachu Ministerstwa obwieszczeń, ogłoszeń, plakatów itp.

Zarządzenie Nr 68
z 1.IV.53 r. L. dz. D.I/W 1899/53 w sprawie budownictwa rozproszonego.

Zarządzenie Nr 69
z 1.IV.53 r. L. dz. D.II DS/365/53 w sprawie budowy Domu Kultury w Mielcu.

Zarządzenie Nr 70
z 31.III.53 r. L. dz. GM/3/3265/53 w sprawie utworzenia działów zaopatrzenia robotniczego w niektórych przedsiębiorstwach budownictwa miejskiego.

Zarządzenie Nr 76
z 8.IV.53 r. L. dz. DII/W/25 4009/53 w sprawie zorganizowania technikum dla robotników wysuniętych w Bytomiu.

Zarządzenie Nr 77
z 8.IV.53 L. dz. DI/2/2221/53 w sprawie zasad i trybu sporządzania planu techniczno-ekonomicznego państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych na rok 1953 (druk w broszurze).

Zarządzenie Nr 78
z 9.IV.52 r. L. dz. GM/2/3491/53 w sprawie trybu postępowania przy uzgadnianiu i opiniowaniu legislacji obcej.

Zarządzenie Nr 79
z 10.IV.53 r. L. dz GM/2/3462/53 w sprawie bezpośredniej zależności służbowej jednostek organizacyjnych Ministerstwa.

Pismo okólne Nr 30
z 11.IV.53 r. L. dz. GM/2/1501/9 14 53 w sprawie zgłaszania wniosków arbitrażowych.

Pismo okólne Nr 32
z 20.IV.53 r. L. dz. D.XIII/3 5636/53 w sprawie składania wykazu budów, których obiekty powinny być objęte premiowaniem za terminowe i przedterminowe oddanie do użytku w roku 1953.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Plac Dzierżyńskiego 3/5.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 36 zł. Cena pojedynczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski. Warszawa. Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 5, rozdział 24, § 2 wpływy z wydawnictw. —

Cena 3 zł 70 gr.

ODBIORCA:

Opłata uiszczona ryczałtem.

Drukarnia Akcydensowa, W-wa, Tamka 3. 4.000. Zam. 1020 z dn. 29.IV.53. podpisano do druku 25.V.53. Druk ukończono 27.V.53. Objętość 2 ark. druku. Pap. druk. sat. kl. VII. A1/60 g. 4-B-14638.